

Ο Μικρός

ΗΡΩΣ

331

ΤΟ ΣΥΝΝΕΦΟ
ΤΗΣ ΣΥΜΦΟΡΑΣ

ΑΝΑΤΥΠΟΣΙΣ

ΤΟ ΣΥΝΝΕΦΟ ΤΗΣ ΣΥΜΦΟΡΑΣ

Ὁ τετράποδος ἥρως

Ο ΓΙΩΡΓΟΣ θαλάσσης, τὸ θρυλικὸ Παιδί — Φάντασμα τὸ ἥρωικὸ Ἑλληνόπουλο ποὺ ἔχει ἀφιερώσει τὴ ζωὴ του στὴν ὑπηρεσίᾳ τῆς πατρίδας του καὶ στὸν πόλεμο ἐναντίον τῶν ἐχθρῶν τοῦ ἐλευθέρου κόσμου θρίσκεται φάτσα μὲ φάτσα μὲ τὸ θάνατο!

Καταφέροντας χάρις στὴν ἀπροσδόκητὴ ἐπέμβασι τοῦ Φιλαράκου, τοῦ ἀφωσιωμένου λυκόσκυλου νὰ ξεφύγῃ ἀπὸ τὴν παγίδα ποὺ τοῦ ἔστησε ὁ Πράκτωρ — Σύννεφο (*), τὸ Παιδί — Φάντα-

(*) Διάδασε τὸ προηγούμενο τεῦχος, τὸ 330 ποὺ ἔχει τὸν τίτλο: «Ὁ Πράκτωρ Σύννεφο καταστρέφει»...

ΤΙΜΗ ΔΡΑΧ. 2

σμα έχει πέσει στη θάλασσα μαζί με ένα Γερμανό στρατιώτη.

Οι δυο αντίπαλοι θυβίζονται γοργά χωρίς να αποχωρηστούν φτάνουν στο θυθό της θάλασσας που είναι μισοσκότεινος στο φως του απογεύματος και συνεχίζουν εκεί τη μανιασμένη πάλη τους.

Είναι μία τρομακτική μονομαχία που όμοιά της δεν έχει δη ποτέ ο κόσμος της θάλασσας. Καθώς τα δυο κορμιά συστρέφονται ανταλλάσσοντας χτυπήματα τα ψάρια απομακρύνονται τρομαγμένα και τα φύκια σαλεύουν σαν να προσπαθούν να ξεκολλήσουν από τις ρίζες τους και να φύγουν κι αυτά.

Τα πνευμόνια του Γιώργου πονούν τρομερά από την έλλειψη οξυγόνου. Θέλει να ανέβη στην επιφάνεια του νερού και να αναπνεύσει, αλλά ο αντίπαλός του είναι αγκιστρωμένος επάνω του και μένουν και οι δύο αναγκαστικά στο θυθό, πορσαύροντας ο ένας τον άλλο.

Σε μία απεγνωσμένη προσπάθειά του να απαλλαγεί από τον αντίπαλό του ο Γιώργος διπλώνει τα γόνατά του και τα τεντώνει απότομα κλωτσώντας τον στο στήθος. Αυτό όμως φέρνει τα έπιτελώς αντίθετα αποτελέσματα. 'Η πλάστη του Γερμανού είναι ακουμπισμένη πάνω σε ένα βράχο κι έ-

τσι αντί η κλωτσιά του Γιώργου να σπρώξει αυτόν, δίνει ώθηση στο ίδιο το Παιδί - Φάντασμα που έκσπενδονίζεται προς τα πίσω με φόρα και πηγαίνει και χτυπάει το κεφάλι του πάνω σ' έναν άλλο βράχο.

Το Έλληνόπουλο ζαλίζεται και νοιώθει τον ύγρο κόσμο της θάλασσας γύρω του να στριφογυρίζει με μανία. Χωρίς να το θέλει ανάγει το στόμα του και το νερό όρμαει στα πνευμόνια του! Μισοχάνει τις αισθήσεις του.

Ο Γερμανός το βλέπει αυτό και μολονότι θέλει κι αυτός να ανέβη όσο πιο γρήγορα μπορεί στην επιφάνεια για να αναπνεύσει, αποφοιίζει να μείνει για μερικές ακόμη στιγμές για να αποτελειώσει τον αντίπαλό του. Ρίχνεται με ολόκληρο το βάρος του κορμιού του πάνω στο Γιώργο και σηκώνει το πιστόλι που έξακολουθεί να κρατάει για να τον χτυπήσει με την κάννη στο κεφάλι.

Η θέσις του Παιδιού - Φάντασμα είναι τραγική. Μια στιγμή ακόμη και ο θάνατος θα ακολουθούσε το ήρωικό παιδί. "Αν ο Γερμανός τον χτυπήσει και χάσει τις αισθήσεις του τα πνευμόνια του θα γεμίσουν νερό και...

Ξαφνικά, ένας ισκιος γλιτρώνει μέσα στα νερά, προς το μέρος των δύο αντιπάλων. Κάτι αρπάζει το Γερ-

μαυτό από τὸ χιτῶνιο καὶ τὸν τραβάει πρὸς τὰ πίσω ἀπεσπώνοντας τὸν ἀπὸ τὸ Παιδί — Φάντασμα πρὶν ἢ κόνει τὸ ὄπλου τοῦ προσγειωθῇ στὸ κεφάλι του.

Τρεμαγμένος, ὁ Γερμανὸς βλέπει ὅτι αὐτὸς ποὺ τὸν τραβάει δὲν εἶναι ἄνθρωπος ἀλλὰ ἓνα τεράστιο λυκόσκυλο. Σαλεύει τὰ χέρια του καὶ τὰ πόδια του γιὰ νὰ ἐλευθερωθῇ καὶ νὰ φύγῃ. Μὰ τὸ λυκόσκυλο τὸν ἔχει κίχλας ἀφήσει καὶ κολυμπάει πρὸς τὸ Παιδί — Φάντασμα ποὺ μένει πάντα ἀκίνητο μετὶ τῆς σίσθησής μισοχαμένες.

Ἀρπάζει τὸν νεαρὸ φίλο του ἀπὸ τὸ πουκάμισο μὲ τὰ δόντια καὶ κολυμπάει τώρα πρὸς τὴν ἐπιφάνεια. Ὁ Γιώργος ποὺ τὰ βλέπει ὅλα αὐτὰ σὰν μέσα στὴν ὁμίχλη χωρὶς νὰ μπορῇ νὰ ἐνεργήσῃ κι αὐτὸς, κουνάει λίγο τὰ μέλη του γιὰ νὰ βοηθήσῃ τὸ σκυλὶ νὰ τὸν ἀνεβάσῃ στὴν ἐπιφάνεια.

Ἐπειτα ἀπὸ μερικὲς στιγμὲς ποὺ φαίνονται αἰῶνες στὸ Ἑλληνόπουλο τὸ κεφάλι του βγαίνει ἐπιτέλους ἀπὸ τὸ νερό καὶ τὸ στόμα του ἀνοίγει διὰ πλάτα γιὰ νὰ ἀναπνεύσῃ. Δίπλα του ὁ Φιλαράκος ἀνασπᾷ λυγισσμένος ἀπὸ τὴν προσπάθεια ποὺ κατέβαλε. Ὁ Γιώργος νοιώθει μεγάλη συγκίνηση. Τὸ ἀφώτιστο σκυλὶ εἶχε φαίνεται κάποιον παράξενη διαίσθησιν ὅταν τὸν πῆρε ἀπὸ πίσω φεύγοντας ἀπὸ τὸ σπίτι. Κάτι μέσα του,

τὸ εἶχε προειδοποιήσῃ ὅτι ὁ Γιώργος θὰ διέτρεχε σοβαρὸ κίνδυνο. Πραγματικὰ ὁ Φιλαράκος τοῦ ἔσωσε μέσα σὲ λίγα λεπτὰ δυὸ φορές τὴ ζωὴ τὴν πρώτη φορά ὅταν ὁ Πράκτωρ — Σύννεφο καὶ οἱ Γερμανοὶ στρατιῶτες ἐπετέθησαν ἐναντίον του καὶ τὴ δεύτερη τώρα ὅταν ὁ Γιώργος κινδύνευε νὰ πνιγῇ στὸ βυθὸ τῆς θάλασσας.

— Εὐχαριστῶ Φιλαράκο! μουρμουρίζει τὸ Παιδί — Φάντασμα ἀπλώνοντας τὸ χέρι καὶ χαϊδεύοντας τὸ κεφάλι τοῦ λυκόσκυλου. Εἶσαι ἀληθινὸς φίλος! Εἶσαι.

Ἡ φράσις πνίγεται στὸ λαρύγγι του. Ἀπὸ τὸ μέρος τῆς στεριᾶς ἓνας πυροβολισμὸς ἀντηχεῖ καὶ μιὰ σφαῖρα ἐρχεται νὰ κορυφωθῇ στὸ νερὸ τῆς θάλασσας τσιρίζοντας σὲ ὀπίσताσι λίγων μόνο ἑκατοστῶν ἀπὸ τὸ κεφάλι τοῦ Γιώργου!

Τὸ Ἑλληνόπουλο κυττάζει πρὸς τὰ ἐκεῖ. Στὸ σούρουπο ποὺ ἔχει ἀρχίσει νὰ πέφτῃ διακρίνει τὴ σιλουέτα τοῦ Πράκτορος — Σύννεφο, ποὺ στέκεται στὴν ἄκρη τοῦ γκρεμοῦ μὲ ἓνα πιστόλι στὸ χέρι ἀπὸ ὅπου βγαίνει καπνός. Ὁ ἄλλος Γερμανός, ἐκεῖνος μὲ τὸν ὁποῖο πρὶν ἀπὸ λίγες στιγμὲς πάλευε ὁ Γιώργος στὰ βάθη τῆς θάλασσας κολυμπάει πρὸς τὴν παραλία. Ὁ Πράκτωρ — Σύννεφο πυροδολεῖ πάλι καὶ μιὰ δεύτερη σφαῖρα ἐρχεται νὰ τσιρίξῃ δίπλα στὸ

κεφάλι του ήρωϊκού παιδιού.

— Πάμε Φιλαράκοι!, λέει ο Γιώργος στο λυκόσκυλο που κολυμπάει δίπλα του λαχανιασμένος. Το μέρος έδω είναι άθυρο!

Και κολυμπάει προς μια βενζινακάτο που είναι άραγμένη, σε απόσταση τριάντα μέτρων από την παραλία. Φτάνει εκεί με λίγες απλωτές με το σκυλι πάντα ξοπίσω του, πιάνεται από την κουρπαστή και σκαρφαλώνει επάνω. Έπειτα βοηθάει το λυκόσκυλο να ανεβή και... μαρμαίρώνει! Μια φωνή λέει πίσω του:

— Έπιτέλους! Φοβήθηκα

πως θα σε σκότωναν πριν μπορέσω ναρθω σ' έπαφή μαζί σου, Παιδί — Φάντασμα!

Ο μυστηριώδης
όμιλητής

ΝΩ το λυκόσκυλο γρυλλίζει υπό κωφα ο Γιώργος γυρίζει άργά. Από το παραθυράκι της καμπίνας της βενζινακάτου που είναι κλειστή προεξέχει ή κάννη ενός πιστολιού. Είναι στραμμένη προς το στήθος του ήρωϊκού παιδιού. Η ίδια φωνή συνεχίζει:

Οι Γερμανοί έκτελούν τούς Έλληνες πατριώτες στην Άθήνα

Περιμένουν τούς Γερμανούς κρυμμένοι στα σπάχια...

— Είναι ὄρες πού βρίσκον-
μαι ἐδῶ καί περιμένω μέ
τὴν ψυχὴ γεμάτη ἀγωνία!
Εὐτυχῶς ὅλα πῆγαν καλὰ.
Γιὰ μὰ στιγμὴ φοβήθηκα
ὅτι θὰ σὲ σκότωναν ἀλλὰ
τελικά σώθηκες χάρις στὸ
ὑπέροχο σκυλί πού ἔχεις μα-
ζί σου.

— Ποιὸς εἶσαι; ρωτᾷ ἐν-
τὸν Γιώργος. Τὰ λόγια σου ἀ-
φ' οὗ νὰ φανῇ ὅτι εἶσαι φί-
λος μὰ τὸ πιστόλι πού ἔ-
χεις στραμμένο ἐπάνω μου
δείχνει τὸ ἀντίθετο.

— Θὰ σοῦ ἐξηγήσω, Παιδί
— Φάντασμα λέει ἡ φωνή.
Ἀργότερα Τώρα θά λ ε
μπροστά τῇ μηχανῇ τραβῶν

τας τὸ μοχλὸ ἐκεῖνο πού
θλέπεις δεξιά σου. Πρέπει
νὰ ἀπομακρυνθοῦμε τὸ συν-
τομώτερα γιατί σίγουρα ὁ
Γιρόκτωρ — Σύννεφο θὰ
στεῖλη νὰ μᾶς κυνηγήσουν.

Ὁ Γιώργος δὲν ἀφίνει νὰ
τοῦ τὸ πούν δυὸ φορές αὐ-
τό. Πιάνει τὸ μοχλὸ τὸν τρα-
βάει καί θάζει μπρὸς τῇ μη-
χανῇ. Κόβει τὸ σκοινὶ τῆς
ἀγκυρας καί ἡ δενζινάκα-
τος ξεκινᾷ ἀνοπτύσσον-
τας μεγάλῃ ταχύτητά.

— Βάλε γραμμὴ πρὸς τὸ
πέλαγος! λέει ἡ φωνή.
Πρὸς τὰ νοτιοδυτικά...

— Γιατί; ρωτᾷ ἐν-
τὸν Γιώργος.

— Γιατί σου τὸ λέω ἐγώ! Μὴν ξεχνᾷς ὅτι κρατῶ ἕνα πιστόλι καὶ ὅτι τὸ πιστόλι αὐτὸ εἶναι στραμμένο ἐπ' αὐ-
νω σου!

Ὁ Γιώργος ἀνασηκώνει τοὺς ὤμους του.

— Πολὺ καλὰ λέει. Ἀνά-
θεμά με ὅμως ἂν καταλα-
βαίνω τίποτε...

— Θὰ καταλάβῃς σὲ λίγο!

Ἡ βενζινακκος συνεχί-
ζει τὸ ταξίδι της μὲ τὸν μυ-
στηριώδη ἄνθρωπο μὲ τὸ πι-
στόλι μὲ τὸ Γιώργο καὶ τὸ
λυκόσκυλο γιὰ μισή ὥρα πε-
ρίπου, ὥσπου σκοτεινιάζει
τελείως. Τότε, ἡ φωνὴ λέει
πάλι:

— Σῶσθε τὴ μηχανή!

Ὁ Γιώργος ὑπακούει. Ἡ
βενζινακκος συνεχίζει γιὰ
μερικὰ ἀκόμη λεπτά τὸ δρό-
μο της χάρις στὴ φόρα ποὺ
εἶχε κι ἔπειτα σπαιματάει
τελείως.

Ἡ φωνή, μέσα ἀπὸ τὴν
καμπίνα λέει:

— Ἀκουσε τώρα Παῦδι! —
φάντασμα! Τὰ λόγια ποὺ
θὰ σοῦ πῶ δὲν πρέπει νὰ τ'
ἀκούσῃ αὐτὸ ἄνθρωπο ἐκ-
τός ὅπου τὸ δικό σου! Γι'
αὐτὸ θέλησα νὰ βρεθοῦμε
τόσο μακριὰ ἀπὸ τὴν πα-
ραλία πρὶν μιλήσω... Ὅ-
πως εἶπες, εἶμαι φίλος σου
καὶ συγχρόνως εἶμαι ἐχ-
θρός σου. Εἶμαι ἕνας πρῶ-
κτωρ τῆς ἰταλικῆς μυστικῆς
ὑπηρεσίας ἐπομένως σὲν ἐ-
χθρός τῶν στρατευμάτων
καταχῆς τῆς Ἑλλάδος. Εἶ-
σαι καὶ δικός μου ἐχθρός.
Ἀπὸ τὴν ἄλλη μεριά ὅμως

ἀνήκω σὲ μὴδ' ὀργάνωσι ποὺ
δὲν ἐγκρίνει τὸν πόλεμο αὐ-
τό, ποὺ θὰ ἤθελε νὰ μὴν
εἶχε μὴ καθόλου ἢ Ἰταλία
στὸν πόλεμο, ἢ τουλάχιστον
νὰ μὴν εἶχε μὴ στὸν πό-
λεμο σὲν σύμμαχος τοῦ Χί-
λερ. Ἐπομένως ὅπως βλέ-
πεις ὑπάρχει κάτι τὸ κοινὸ
μεταξύ μας, κάτι ποὺ μπο-
ρεῖ νὰ μᾶς κἀνὴ σχεδὸν φί-
λους!

Τὰ φρύδια τοῦ Γιώργου
ἔχουν ζαρώσει καὶ τὸ βλέμ-
μα του λάμπει. Αὐτὰ ποὺ
ἀκούει εἶναι πολὺ παράξε-
να. Τόσο παράξενα ὥστε
γιὰ μιὰ σπιγμὴ ἀναρωτιέ-
ται ἂν τὰ ἀκούη ἀληθινὰ ἢ
μήπως τὰ βλέπει στὸ δνει-
ρό του...

Ἡ φωνὴ συνεχίζει:

— Ἡ ὀργάνωσίς μας εἶναι
ἐναντίον τοῦ πολέμου αὐτοῦ
ἀλλὰ καὶ δὲ θέλει νὰ κἀνὴ
πράξεις ποὺ θὰ προκαλέ-
σουν τὴν ἦττα τῆς Ἰταλίας
ποὺ στὸ κάτω — κάτω εἶναι
πατρίδα μας. Ὅποτε ὅμως
μποροῦμε νὰ ἐμποδίσουμε
μ' ἃ ἐνέργεια τῶν Γερμανῶν
τὴν ὁποία δὲν ἐγκρίνουμε ἐ-
νεργοῦμε μὲ προσοχὴ ὥστε
νὰ μὴν καταλάβουν τίποτε.
Κάτι παρόμοιο συνέβη καὶ
αὐτὴ τὴ φορά. Ξέρουμε ὅτι
οἱ Γερμανοὶ ἐτοιμάζουν κά-
τι πολὺ τρομερὸ καὶ ἐγκλη-
ματικό. Ὅταν τὸ μάθουμε
αὐτό, ἀποφασίσουμε νὰ εἶδο
ποῦ ἡσούμε τοὺς Ἕλληνες
πατριώτες. Μὰ αὐτὸ δὲν
εἶναι εὐκόλο. Δὲ θὰ μᾶς
πίστευαν καὶ ἐπὶ πλέον θὰ
θάξουμε σὲ κίνδυνον τὴν ὀρ-

γάνωσί μας και τούς έαυ-
τούς μας! Βρισκόμαστε στο
διλημμα αυτό, όταν από κά-
ποιον πληροφοροδότη μας
πού έχουμε στο Γερμανικό
Στρατιγγείο μάθαμε ότι ο
Πρόκτωρ — Σύννεφο με τη
βοήθεια ενός πράκτορος που
οι Γερμανοί έχουν μεταξύ
των συμμαχικών πρακτόρων
είχε στήσει μια παγίδα στο
Πα'δι — Φάντασμα απόψε
στη δεύτερη στάσι του Κα-
λαιμακίου! 'Η εόκαιρία ή-
ταν μοναδική. Σκεφθήκαμε
να πάη ένας από μας εκεί
και να προσπαθήσει να έρθη
σ' έπαφή μαζί σου με τέ-
τοιον τρόπο ώστε να πιστέ-
ψης τα λόγια μας. Τα γε-
γονότα εξελίχθηκαν ευνοϊκά
για το σχέδιό μας. Γνώτω-
σες όπωρ τα χέρια του Πρά-
κτορος — Σύννεφο και ήρ-
θες μόνος στη θενζινάκτο
όπου ήμουν κρυμμένος!

Ο Γιώργος μένει σιωπη-
λός για λίγο. Έπειτα κου-
νάει το κεφάλι του μέσα εις
το σκοτάδι και λέει:

— Όλα αυτά μοιάζουν με
παραμύθι! Κι όμως έχω την
έντύπωση ότι δέ μου λές ψέ-
ματα, ότι πραγματικά θέ-
λεις να μου δώσης μετ' πλη-
ροφρία που θα σώση ίσως
πολλούς συμπατριώτες μου
από τὰ νύχια των Γερμα-
νών..

— Αυτή είναι η αλήθεια.
Κρί πρέπει να είσαι άπολύ-
τως βέβαιος Παιδί — Φάν-
τασμα. Ξέρεις πολύ καλά ό-
τι άν αυτή τη στιγμή πιέ-
σω τη σκανδάλη του όπλου

μου θα γίνω πλούσιος! Οι
Γερμανοί σέ έχουν έπικηρύ-
ξει για πεινήτα χιλιάδες
χρυσές λίρες! Κι όμως δέν
το κάνω! Θέλω να έξυπη-
ρετήσω την ιδεολογία μου
με τὸ δικό μου τρόπο...

— Θα μπορούσαμε να συ-
ναργιστούμε λέει ο Γιώρ-
γος και νά...

— Όχι. Μην ξεχνάς ότι,
άν σέ ώρτισμένα σημεία συμ-
πίπτουν οι έπιδιώξεις μας
δέν μπορούμε να είμαστε έ-
χθροί! Οι χώρες μας θρί-
σκονται σέ έμπόλεμη κατά-
στασι. Άκουσε τώρα τί έ-
χω να σου πώ. Πρέπει να
ταλπειώσω γρήγορα γιατί εί-
ναι επικίνδυνο να μείνουμε
για πολύ έδω. Μπορεί ο
Πρόκτωρ — Σύννεφο να κι-
νητοποιήση τις γερμανικές
δενζ'νακάτους που σταθμεύ-
ουν στο Νέο Φάληρο και τό-
τε θα θρεθοίμε σέ πολύ δύ-
σκολη θέσι..

Μιά παράξενη ιστορία

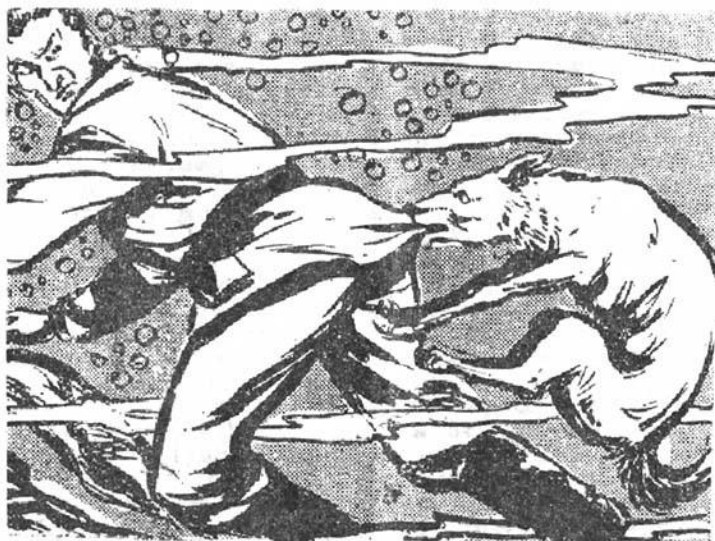
Η ΦΩΝΗ σιωπάίνει,
σάν να διοτάξη
κάπως κι έπεται συνεχίζει:
— Έδω και δεκαπέντε μέ-

ρες, στή Μάνη στή δυτική πλαγιά του Ταΰγετου ένας Γερμανός στρατιώτης σκοτώθηκε. Άνηκε σέ μιὰ περιπόλο από δέκα Γερμανούς που έκαναν έρευνες στήν περιοχή εκείνη γιά νά ανακαλύψουν ίχνη πατριωτών. "Όταν ή περίπολος επέστρεψε στή βάση της ό επικεφαλής της ανέφερε ότι τόν στρατιώτη τόν είχαν σκοτώσει "Έλληνες πατριώτες σέ μιὰ επέθεσί τους εναντίον της περιπόλου και ά Γερμανός διοικητής της Λακωνίας αποφάσισε νά προβή σέ αντίποινα και νά σκοτώσει όλους τούς κατόικους της περιοχής όπου είχε σκο-

τωθή ό Γερμανός. "Όλους άνεξαιρέτως άντρες, γυναίκες και παιδιά! Αυτό δέν είναι μόνο άπάνθρωπο αλλά και έντελώς άδικο. Γιατί τόν Γερμανό στρατιώτη δέν τόν σκότωσαν "Έλληνες πατριώτες! "Έχουμε κι έμεις τούς πληροφοριοδότες μας και μάθαμε ότι τόν σκότωσαν οι ίδιοι οι σύντροφοί του. Είχαν κλέψει εκατό λίρες από ένα αγρόκτημα και ό στρατιώτης εκείνος θέλησε νά τις κρατήσει γιά τόν έαυτό του και ισχυρίστηκε ότι τις έχασε! Ακολούθησε καίδικά και οι σύντροφοί του τόν σκότωσαν και, γιά νά μήν τιμωρηθοΰν

Μιά συγκλονιστική πάλη αρχίζει στο βυθό της θάλασσας...

Τὸ ξύπνιο λυκόσκυλο, ἐπιτίθεται ἐναντίον τοῦ Γερμανοῦ

ἐπινόησαν τὸ παραμῦθι τῶν Ἑλλήνων πατριωτῶν...

Ὁ Γιώργος κουνάει τὸ κεφάλι του. Ξέρει τι σημαίνουν ἀντίποινα τῶν Γερμανῶν. Κάθε ζωντανὸ πλάσμα ἄνθρωπος ἢ ζῶο ποῦ ὑπάρχει μέσα στὴν περιοχὴ τῶν ἀντιπονηνῶν ἐκτελεῖται μὲ ἀπίστευτη ἀγριότητα. Δὲ γλυτώνουν οὔτε τὰ ἄθωα μωρὰ οὔτε οἱ κότεις!

Ἡ φωνὴ συνεχίζει:

— Δὲ θέλουμε νὰ συμβῇ αὐτό, μὰ καὶ δὲν μπορούμε νὰ ἐπέμβουμε ἀνοιχτὰ γιὰ τὰ θὰ προδωθοῦμε καὶ θὰ προκαλέσουμε καὶ διπλωματικὰ ἐπεισόδια ἀνάμεσα

στὴ γερμανικὴ καὶ τὴν ἰταλικὴ κυθέρνηση. Γιὰ τὸ λόγον αὐτό, εἰδοποιούμε ἐσένας, Πατρί — Φάντασμα. Ἀπὸ δὴ καὶ μπρὸς τὸ ζήτημα εἶναι στὰ χέρια σου. Εἰσὺ ξέρεις τι θὰ κάνης. Ἐνα μόνο μπορῶ νὰ σοῦ πῶ: ἡ περιοχὴ εἶναι τόσο ὀχυρὴ, ἐκ φύσεως ὥστε ἂν οἱ Γερμανοὶ πάρουν ἓνα καλὸ μάθημα δὲ θὰ τολμήσουν νὰ ξαναπατήσουν τὸ πόδι τους ἐκεῖ...

— Ποῦ ἀκριβῶς θὰ γίνουν τὰ ἀντίποινα καὶ πότε; ρωτᾷ ὁ Γιώργος.

— Θὰ γίνουν μεθαύριο εἰς τὴν περιοχὴ ποῦ ἔχει τὸν ἄ-

ριθμό 13 πάνω στο γερμανικό χάρτη της Λακωνίας. Καί τώρα θάλε πάλι μπροστά τη μηχανή καί στρίψε τὸ τιμόνι πρὸς τὴ Γλυφάδα. Θά πλησιάζουμε σὲ ἕνα ἐρημικὸ σημεῖο τῆς ἀκτῆς καί θά βγῆς στὴ στεριά. Ἐγὼ θά φύγω μὲ τὴ βενζινάκατο...

Ὁ Γιώργος ὑπακούει. Δὲν μπορεῖ νὰ κάνῃ διαφορετικὰ, κι ἂν ἀκόμη ἤθελε νὰ μὴν ὑπακούσῃ. Τὸ πιστόλι ἐξακολουθεῖ πάντα νὰ τὸν ἀπειλῇ ἀπὸ τὸ παραθυράκι τῆς καμπίνας.

Μισὴ ὥρα ἀργότερα μέσα στὸ σκοτάδι τῆς νύχτας καθὼς ἡ βενζινάκατος πλησιάζει στὴ στεριά, λάμπουν δυνατοὶ προβολεῖς καί σαρώνουν τὴν ἐπιφάνεια τῆς θάλασσας ἀπὸ διαφορετικὲς κατευθύνσεις.

— Εἶναι οἱ γερμανικὲς βενζινάκατοι, λέει ἡ φωνή. Εὐτυχῶς ποὺ προλάβουμε!

Ὁ Γιώργος κόβει ταχύτητα καί ἀφίνει τὴ βενζινάκατο νὰ διπλωρῶσῃ σὲ ἕνα βράχο. Τὸ νερὸ τῆς θάλασσας εἶναι ἐντελῶς ἥρεμο καί τὸ μικρὸ σκάφος πλευρίζει ἀπαλά. Τὸ Παῖδι — Φάντασμα πηδάει ἔξω. Ὁ Φιλαράκος, τὸ λυκόσκυλο τὸν ἀκολουθεῖ. Μέσα ἀπὸ τὴ βενζινάκατο ἀκούγεται ἡ φωνὴ τοῦ μυστηριώδους Ἰταλοῦ πρίκτορος:

— Κολλή τύχη Παῖδι — Φάντασμα! Χάρηκα πολὺ ποὺ ἔκανα τὴ γνωριμία σου!...

Ὁ Γιώργος δὲν προλαβαίνει νὰ ἀπαντήσῃ. Ἡ βενζινάκατος ξεκινάει ἀναπτύσσει ταχύτητα καί προχωρεῖ μέσα στὸ σκοτάδι πρὸς τὸ πέρασος. Ὁ Γιώργος θαδίζει πρὸς τὸν παραλιακὸ δρόμο τὸν περνάει καί χώνεται μέσα σὲ ἕνα δάσος ἀπὸ πεύκοι. Γυρίζει καί κυττάζει πίσω πρὸς τὴ θάλασσα καί ἀντικρύζει κάτὶ τρομακτικὸ. Δυὸ προβολεῖς ἔχουν συλλαμβεῖ τὴ βενζινάκατο ποὺ σκίζει τὴ θάλασσα γοργά, χωρὶς κανέναν νὰ φαίνεται μέσα της. Μιὰ φωνὴ οὐρλιάζει γερμανικά:

— Ἀλτ! Ἀλλοιῶς θά πυροβολήσουμε!

Δὲν παίρνει καμμιὰ ἀπάντησι καί τὴν ἐπομένῃ στιγμή δυὸ πολυβόλα ἀρχίζουν νὰ τερετίζουν τραγουδώντας τὸ ἀπαίσιο τραγούδι τοῦ θανάτου. Ἡ βενζινάκατος μὲ τὸν μυστηριώδη ἐπιβάτη της κόβεται κυριολεκτικὰ ἀπὸ δύο καί τὸ ντεπόζιτο μὲ τὴ βενζίνη ἀρπάζει φωτιά καί ἐκρήγνυται. Μιὰ λάμψις κι ἔπειτα τίποτα! Ἀπὸ τὴ βενζινάκατο καί τὸν ἐπιβάτη της δὲν ἔχουν ἀπομείνει πορὰ μόνον μερικὰ σκόρπια λείψανα!

Ὁ Γιώργος κάνει τὸ σταυρό του καί μουρμουρίζει:

— Ὁ Θεὸς ἄς ἀναπαύσῃ τὴν ψυχὴ του! Σκοτώθηκε νὰ τὴ θύλαξῃ νὰ σώσῃ τὴ ζωὴ συνανθρώπων του! Θεέ μου κάνε νὰ πάρῃ τέλος αὐτὸς ὁ καταραμένος πόλεμος!

Ρίχνει μιὰ τελευταία ματιά πρὸς τὸ μέρος τῆς θάλασσας κι ἔπειτα γυρίζει στὸ λυκόσκυλο:

— Μοῦ φαίνεται, Φιλαράκο ὅτι ἐσεῖς τὰ ζῶα εἰστε λιγώτερο σκληρὰ ἀπὸ τοὺς ἀνθρώπους! Πάμε!

Τὸ λυκόσκυλο κουνάει τὴν οὐρά του σὰν νὰ θέλῃ νὰ πῇ:

— Δὲν ἔχεις καὶ πολὺ ἄδικο φίλε μου Γιώργο!

Καὶ ξεκινοῦν γιὰ τὸ σπῆτι μέσα στὴ σκοτεινὴ νύχτα...

Οἱ Γερμανοὶ ἔρχονται

ΤΡΙΑΝΤΑ ἔξη ὥρες ἀργότερα ἐνῶ ξημερώνει ἡ μέρα ποὺ οἱ Γερμανοὶ ἔχουν ὀρίσει γιὰ τὰ ἀντίποινα σύμφωνα μὲ τις πληροφορίες ποὺ ἔδωσε στὸ Γιώργο ὁ Ἰταλὸς πράκτωρ παράξενα πράγματα συμβαίνουν σὲ μιὰ περιοχὴ τοῦ δυτικοῦ Ταύγετου ποὺ ἐκτείνεται πάνω ἀπὸ τὸ Γερμανοκράτος. Ἀπὸ τὴν Ἀθήνα ἀπὸ τὴ Σπάρτη, ἀπὸ τὴν Κωλομάτα καὶ ἀπὸ τὴν Τρίποιε ἔχουν φτάσει παράξε-

νοὶ ἀνθρώποι μὲ ἀποφασιστικὴ ἔκφρασι στὰ πρόσωπά τους καὶ ὠπλισμένοι ὡς τὰ δόντια. Εἶναι Ἕλληνες πατριῶτες ποὺ ἔχουν ἔρθει γιὰ νὰ βοηθήσουν τὰ μελλοθάνατα χωρὶά τῆς περιοχῆς μαζί μὲ τοὺς πατριῶτες τῆς Μάνης.

Ἐπικεφαλῆς τοὺς εἶναι τὸ Παῖδι — Φάντασμα τὸ θρυλικὸ Ἑλληνόπουλο ποὺ τ' ὄνομά του ἔχει γίνεи γνωστὸ ἀκόμη καὶ στὰ πῶ μακριὰ χωρὶά τῆς Ἑλλάδος, ἀκόμη καὶ στίς πῶ ἀπόμερες στάνες βοσκῶν!

Ὁ Γιώργος ποὺ συνοδεύεται καὶ ἀπὸ τοὺς μικροὺς φίλους του, ἔχει ἐγκαταστήσει τὸ στρατηγεῖο του σὲ ἓνα μικρὸ ἀγροτικὸ σπιτάκι κοντὰ σὲ μιὰ ἔκτασι σπαρμένη μὲ στάρι καὶ κριθάρι καὶ μιλάει στοὺς ἀρχηγούς τῶν πατριωτῶν, ἐξηγώντας τους τὸ στρατηγικὸ σχέδιό του:

— Ἀκοῦστε με μὲ προσοχή, παιδιὰ! Γιὰ νὰ φτάσουν ὡς τὴν περιοχὴ 13 οἱ Γερμανοὶ πρέπει νὰ περάσουν ἀπὸ δυὸ ἡμέρη, ἀπὸ αὐτὴ τὴν κοιλάδα καὶ ἀπὸ αὐτὴ τὴν πύλα. Ὅλα τὰ ὄπλα ἡμέρη εἶναι ἐπικίνδυνα γι' αὐτοὺς, γιατί μὲ λίγα μόνο τουφέκια μπορεῖ κανεὶς νὰ τοὺς ἀποκρούσῃ. Θὰ μπουρύσαμε θέβρια νὰ μοιράσουμε τίς δυνάμεις μας σὲ δύο καὶ νὰ πάμε οἱ μισοὶ στὴ χαράδρα καὶ οἱ ἄλλοι μισοὶ στὴν πύλα ἀπὸ ὅπου θὰ περάσουν. Μὰ αὐτὸ θὰ

μάς εξασθενοῦσε. Προτιμῶ νὰ συγκεντρώσουμε τίς περισσότερες δυνάμεις μας στὸ μέρος τῆς χαράδρας ποὺ ὀδηγεῖ στὴ μικρὴ πεδιάδα ὅπου θρῖσκόμαστε τώρα. Θὰ ἀφήσουμε τοὺς Γερμανοὺς νὰ προχωρήσουν καὶ νὰ φτάσουν ὡς τὰ σπαρμένα χωράφια. Θὰ εἰμαστε κρυμμένοι μέσα στὰ στάχυα καὶ ὅταν φθάσουν κοντά, θὰ τοὺς χτυπήσουμε αἰφνιδιαστικά καὶ θὰ τοὺς τσακίσουμε!

—Κι ἂν μᾶς κάνουν κυκλωτικὴ κίνησι ἀπὸ τὴ μεριά τῆς πύλας; ρωτᾷ ἕνας ἀπὸ τοὺς πατριῶτες.

—Δὲν εἶναι καθόλου ἀπίθανο αὐτὸ λέει ὁ Γιώργος. Γ' αὐτὸ ἔχω τοποθετήσῃ ἕνα δικό μας, τὸ Σπίθα σ' ἕνα μῦλο ποὺ εἶναι στὴν κορυφὴ τῆς πύλας αὐτῆς. Ὁ μῦλος φαίνεται ἀπὸ δῶ. Ἄν λοιπὸν ὁ Σπίθας δῇ Γερμανοὺς νὰ ἀνιεβαίνουν τὴν πύλα θὰ μᾶς εἰδοποιήσῃ σαλεύοντας ἕνα μαντῆλι ἀπὸ τὸ παραθυράκι τοῦ μύλου καὶ ἡμεῖς θὰ σπεύσουμε νὰ στεῖλουμε δυνάμεις ἐκεῖ. Ἐχε κανεῖς καμμιὰ ἀντίρρηση;

—Ὅχι, ἀπαντοῦν πολλὰς φωνές μαζί!

—Ἐμπρός λοιπόν! Ἄς ἐτοιμαστοῦμε. Ἰσως πολὺ σύντομα ἀρχίσῃ ἡ μάχη καὶ...

Ἕνας ἄντρας μπαίνει λαχανασμένος.

—Οἱ φρουροὶ ποὺ ἔχουμε τοποθετήσῃ στὴ χαράδρα

λέει, κάνουν σήματα ὅτι οἱ Γερμανοὶ ἔρχονται.

Τὰ μάτια τοῦ Γιώργου λάμπουν.

—Ἀπὸ τὴ μεριά τοῦ μύλου; ρωτᾷ. Ἐχουμε κανένα σῆμα;

—Ὅχι!

—Ὡραῖα! Στὰ στάχυα, παιδιά! Γρήγορα!

Βγαίνουν ὅλοι τρέχοντας. Μέσα σὲ λίγα λεπτά, τίποτε μῆσα στὴ μικρὴ πεδιάδα ποὺ εἶναι σπαρμένη μὲ στάρι καὶ κριθάρι δὲ φανερώνεται ὅτι ὁ θάνατος παραμονεύει ἐκεῖ μέσα. Μόνο μερικοὶ χωρικοί, ἄντρες καὶ γυναῖκες μὲ δρεπάνια στὰ χέρια, θερίζουν μὲ ἀργές νωχελικὲς κινήσεις τὰ ὅριμα στάχυα.

Ἀπὸ τὸ κάτω μέρος τῆς πεδιάδας ὅπου καταλήγει ἡ ἔξοδος τῆς χαράδρας κράνη λάμπουν ξαφνικά στὸν ἥλιο. Εἶναι οἱ Γερμανοί. Ἕνας ὁλόκληρος λόχος ἀπὸ Γερμανοὺς κι ἕπειτα ἄλλος ἕνας κι ἄλλος ἕνας! Τρεῖς λόχοι! Τρεῖς λόχοι Γερμανῶν ὠπλισμένων μὲ βαρεῖα ὅπλα!

Ὁ Γιώργος ποὺ παρακολουθεῖ τίς κινήσεις τοὺς μέσα ἀπὸ τὰ ὑψηλὰ στάχυα. Ἰστώνει τὰ φρύδια τοῦ ἀνῆσυχας. Θὰ μπορέσουν νὰ τοὺς ἀντικαταστήσουν μὲ ἑπιτεχῆα οἱ πατριῶτες; Ἀριθμητικά, οἱ δυὸ ἀντίπαλοι εἶναι σχεδὸν ἴσοι μὰ ἂν λογαριάζῃ κανεῖς τὰ ὅπλα οἱ Γερμανοὶ ὑπερέχουν τρομακτικά. Ἄν ἡ δύναμις πυ-

ρός όπως λένε οι στρατιωτικοί, των Γερμανών είναι δέκα, αν μπορούν δηλαδή με πιά όπλα τους να ρίχνουν δέκα, ως ποίμε σφαίρες στο δευτερόλεπτο, ή δύναμις πυρός των Έλλήνων με τὰ όπλα που διαθέτουν είναι μόνο δύο. Η δύναμις δηλαδή των Γερμανών είναι πενταπλάσια από τη δύναμη των πατριωτών! "Αν λοιπόν γίνει κανονική μάχη θά την κερδίσουν όπωςσδήποτε οι Γερμανοί! Επομένως πρέπει ο Γιώργος να βρη έναν τρόπο να έξουδετερώση αύ τη τη διαφορά και αυτό μπορεί να γίνει μόνο με τον αλφινιδισισμό.

— Να μην πυροβολήση κανείς πριν δώσω έγώ τὸ σύνθημα!

Η διαταγή αύτη παρνάει ψιθυριστά από άντρα σε άντρα, στις γραμμές των πατριωτών που είναι κρυμμένοι ανάμεσα στα στάχυα. Οι θεριστές συμεχίζου τη δουλειά του ήραμα σαν να μη συμεβαίνη τίποτε για να μη δώσουν άφορμή στους Γερμανούς να υποψιαστούν τίποτε.

Παρατεταγμένου σε τάξι μάχης οι Γερμανοί πλησιάζουν γοργά. Στα χέρια τους κρατούν τουφέκια αυτόματα όπλαπολυβόλα και πολυβόλα έτοιμοι να σκοτώσουν τὸ θάνατο στην πρώτη διαταγή. Θά μπορούσαν να γαζώσουν με μια ριπή τὸς θεοιστές που δουλεύουν εκεί μπροστά τους μά δεν τὸ

κάνουν. Δεν πρέπει να καταλάβουν από τὰ χωριά παρσπάνω ότι οι Γερμανοί έρχονται για να έξοντώσουν! Πρέπει να κυκλώσουν πρώτα τὰ χωριά κι έπειτα να άρχίσουν τὸ πονηγύρι!..

Τὸ κόλπο τοῦ μικροῦ στρατηγοῦ

Η ΡΕΜΟΣ ο Γιώργος παρακολουθεϊ πάντα τις κινήσεις των έχθρων χωρίς να φαίνεται. Ξαφνικά όταν φτάνουν σε απόστασι μερικῶν δεκάδων μέτρων από τὰ στάχυα οι Γερμανοί σταματούν. Κάποιος φωνάζει:

— "Ε! Έσείς που θερίζετε! Έλάτε εδώ!

Οι θεριστές σταματούν τη δουλειά τους και κοιτάζουν πρὸς τὸ μέρος των Γερμανῶν σαστισμένο τάχα. Από τὸ στόμα τοῦ Παιδιοῦ — φάντασμα βγαίνει ή διαταγή: «Πῦρ».

Αὐτὸ που έπακολουθεϊ δύσκολα μπορεί να περιγραφη. Μέσα από τὰ στάχυα ξεπηδοῦν άνθρωποι που φαίνονται σωστοι διάβολοι ενώ τὰ δρεπάνια χάνονται από

τὰ χέρια τῶν θηρεσιῶν καὶ τῇ θέσῃ τους τὴν παίρνουν τουφέκια καὶ πιστόλια. "Οπλα ξερογνὸν φωτιά καὶ θάνατο καὶ δεκάδες Γερμανοὶ πνέφτουν χτυπημένοι ἐνῶ ἡ πεδὶὰ ἀντιβούζει τρομακτικὰ ἀπὸ τὴς ἐκπυρσοκροτήσεως.

Τὴν ἐπομένη στιγμή οἱ ἀνθρώποι αὐτοὶ θουτῶνε μέσα στὰ στάχυα καὶ χάνονται πάλι μέσα σπὴν ξανθὴ θάλασσα τοῦ σταριοῦ. Οἱ Γερμανοὶ δὲν ξέρουν κατὰ ποῦ νὰ πυροβολήσουν. Οἱ σφαίρες τους γαζώνουν τὰ στάχυα μὰ δὲν εἶναι εὐκολο νὰ χτυπήσουν τοὺς κινούμενους ζωητοὺς στόχους ποὺ εἶναι κρυμμένοι μέσα τους!

Οἱ πατριῶτες κάνουν πάλι τὴν ἐμφάνισιν τους σὲ διαφορετικὸ μέρος αὐτῇ τῇ φαρὰ. Τὰ ὅπλα τους σκορποῦν τὸν τρόμο καὶ τὸν θάνατο στοὺς Γερμανοὺς κι ἀμέσως ἔπειτα οἱ πατριῶτες χάνονται πάλι μέσα σπὴ χρυσὴ θάλασσα!

Οἱ στρατιῶτες τοῦ Χίτλερ τὰ ἔχουν χαμένα. Δὲν ἔχουν μάθει νὰ πολεμοῦν ἔτσι. Θεωροῦνται ἀπὸ τοὺς καλύτερους στρατιῶτες τοῦ κόσμου μὰ πῶς νὰ τὰ βάλουν μὲ ἕναν ἀντιπαῖλο ποὺ φανερώναται καὶ χάνεται σὺν φάντασμα ποὺ χτυπάει καὶ ὅταν θελήσουν νὰ τὸν χτυπήσουν αὐτὸς ἐξαφανίζεται;

Τώρα τὰ ὅπλα τῶν πατριῶτων τραγουδοῦν ἀθέατα τὸ τραγούδι τοῦ θανάτου

μέσα ἀπὸ τὰ στάχυα χωρὶς οἱ ἴδιοι νὰ φανερώναται. Πυροβολοῦν, τρέχουν σκυφοί, στείματαοὺν πυροβολοῦν πάλι ξανατρέχουν.

Μιά σκέψις ἀστράφτει στὸ μυαλὸ τοῦ ἀρχηγοῦ τῶν Γερμανῶν νὰ δώσῃ στοὺς "Εἰλληνας τὸ θάνατο ἀν τὸ Παιδί - Φάντασμα δὲν τὴν εἶχε προβλέψει καὶ δὲν τὴν περίμενε μὲ ἀνυπομονησία γιὰ νὰ ἐφαρμόσῃ τὸ δεύτερο καὶ ἀποφασιστικὸ μέρος τοῦ σχεδίου του.

— Βάλτε φωτιά στὰ στάχυα, φωνάζει ὁ ἐπικεφαλῆς τῶν Γερμανῶν! Θὰ τοὺς κάψουμε ζωητοὺς! Ρίξτε χειροβομβίδες!

Σχεδὸν ταυτόχρονα μιά διαταγὴ ξεκινάει ἀπὸ τὸ Παιδί. — Φάντασμα καὶ κάνει τὸ γυρο τῶν παριωτῶν.

— Ἀποτοσθηχτήτε! Πρὸς τὰ δυτικὰ γρήγορα!

Μιά χειροβομβίδα σκάζει ἀνάμεσα στὰ στάχυα κι ἔπειτα ἄλλη κι ἄλλη κι ἄλλη! Τὰ ξερὰ στάχυα ἀρπάζουν σχεδὸν μὲ τὴν πρώτη χειροβομβίδα φωτιά. Τεράστιες γλώσσες φωτιᾶς ξεπηδοῦν μέσα ἀπὸ τὰ φυτὰ ποὺ εἶναι φυτεμένα γιὰ νὰ δώσουν τροφή καὶ ζωὴ στὸν ἄνθρωπο καὶ ποὺ τώρα θὰ τοῦ χαρίσουν τὸ θάνατο!

Ἡ φωτιά, καθὼς τὴ σπρῶχνει ἕνα ὀρεκτὰ δυνατὸ ἀεράκι τὰξιδεῦει μὲ ἐκπληκτικὴ ταχύτητα καὶ μέσα σὲ λίγα λεπτά ἀγκυλιάζει ὁλόκληρη σχεδὸν τὴν πεδίαδα. Τὸ τρίξιμο ποὺ κάνουν

τά σπάχια καθώς καίγονται είναι τόσο δυνατό ώστε με δυσκολία οι Γερμανοί μπορούν να άκουνε ο ένας τον άλλο, μιλώντας με άλλη τους τη δύναμη.

—Τους κανονίσαμε λένε με χαρά. Δε θα μείνη κανένας τους ζωντανός.

—Τους κάψαμε σαν ποντίκια!

Και τότε γίνεται κάτι άπροσδόκητο. Αυτόματα του φέκια και πολυβόλα άρχίζουν να τερετίζουν και να μουγγρίζουν πίσω τους. Έκαταιγιάδες χιλιάδες σφαίρες χυμούν σφυρίζοντας άπαισία προς τους στρατιώτες του Χίτλερ που πέφτουν σαν τα σπάχια κάτω από το δρεπάνι του θεριστή! Ο άρχηγός τους γυρίζει και το άμμα παγώνει στις φίλες του. Οι πατριώτες οι διάβολοι, τα φαντάσματα όπως τους είχε ονομάσει ο ίδιος δέν βρίσκονται μέσα στον άκεανό των σταχυών και της φωτιάς!

Έχουν γλιστρήσει έξω και έχουν πάρει θέσεις πίσω από τους τρεις γερμανικούς λόχους έναντιόν των όποιών βάλλουν τώρα με τα όπλα που έχουν στη διάθεσή τους!

Η θέσις των Γερμανών είναι προμερά δύσκολη. Από τη μία μεριά άπλώνεται η θάλασσα της φωτιάς. Από την άλλη οι πατριώτες τους χτυπούν άλύπητα. Επί πλέον από τα φιλεγόμενα σπάχια άγαίνει τώρα ένας

πυκνός καπνός που τους τυφλώνει και τους άμποδίζει να βλέπουν καθαρά τους άντιπάλους τους. Ένα ρίγος άνεθοκατεβαίνει στη ραχοκοκκαλιά του άρχηγού των Γερμανών. Έχει την έντύπωση ότι δε θα μπορέσουν να θγούν ποτέ από την παγίδα αυτή του θανάτου όπου τους έρριξαν οι δαιμονισμένοι πατριώτες με τον σίφνιδιστικό και καταπληκτικό έλιγμό τους!

Ο Γιώργος είναι γεμάτος χαιρά. Όλα βαδίζουν ευνικά. Λίγο άκόμη και οι Γερμανοί θα τσακίσουν, θα σπάση το ήθικό τους και θα τó βάλουν στα πόδια. Αυτό θα είναι τó τέλος τους.

Και τότε μία φωνή λέει δίπλα του:

— Κάνουν σήματα από τó μύλο! Κύτταξε Παιδί — Φάντασμα!

Ο Γιώργος γυρίζει και βλέπει πραγματικά ένα μαντήλι να σαλεύη στο παραθύρακι του μύλου που άπέχει δυό περίπου χιλιόμετρα από τó μέρος της μάχης. Ο Σπύθας κάνει σήματα ότι άλλοι Γερμανοί έρχονται από την πλευρά της πλαγιάς! Άν οι Γερμανοί αυτοί φτάσουν στον προορισμό τους θα κυκλώσουν τους πατριώτες και ή μάχη θα πάρη άλλη τροπή!

Μά τó Παιδί — Φάντασμα είναι γεννημένος στρατηγός. Δέν χάνει την ψυχραιμία του. Καταλαβαίνει ότι εκείνο που προέχει είναι

Οί σφαίρες τών Γερμανών καί τών Έλλήνων περνούν δίπλα από τò Σπίθα...

νά μὴν ἀντιληφθοῦν τύποτε οἱ Γερμανοὶ ποῦ εἶναι ἀποκλεισμένοι ἀνάμεσα στοὺς πατριῶτες καὶ στὰ φλεγόμενα σπλάχνα. Δίνει γοργὰ τὶς διαταγές του καὶ σὲ λίγες στιγμὲς ἓνα μικρὸ σῶμα ἀπὸ ἐκλεκτοὺς πατριῶτες εἰς τοὺς ὁποίους συμπεριλαμβάνονται ὁ Γιῶργος, ἡ Κατερίνα, ὁ Διαβολάκος καὶ τὸ Ζουζούνι ξεκινάει γοργὰ πρὸς τὸ μῦλο...

Ὁ Σπίθας.... μυλωνᾶς!

ΣΤΟ μεταξύ ὁ Σπίθας περνάει στιγμὲς μεγάλης εὐτυχίας καὶ φοβερῆς δυστυχίας μέσα στὸ μῦλο. Εἶναι μόνος του ἐκεῖ καὶ ἔχει πάρει τὴ θέσι τοῦ μυλωνᾶ ἐνὸς ἀδύνατου γεροντάκου ποῦ ἔφυγε ἀμέσως μόλις κατάλαβε ὅτι θὰ γίνονταν μάχες ἐκεῖ γύρω. Σύμφωνα μὲ τὶς διαταγές τοῦ Γιῶργου ὁ Σπίθας θὰ ἔχῃ τὰ μάτια του ἀνοιχτά καὶ θὰ προσέχῃ κυρίως πρὸς τὸ κάτω μέρος τῆς πλαγιάς ἀπὸ ὅπου μπορεῖ νὰ φανοῦν οἱ Γερμανοὶ γιὰ νὰ μπορέσῃ νὰ εἰσποιοῦσῃ τοὺς ἀλλοιους πατριῶτες ἐγκαίρως. Ἐπειδὴ ὅμως ὑπάρχει ἡ πιθανότης νὰ κυττάξουν ἀπὸ μακριὰ οἱ Γερμανοὶ μὲ κυάλια καὶ νὰ καταλάβουν ὅτι κάτι περιέργιο συμβαίνει στὸ μῦλο, ὁ Σπίθας κάνει στήν πραγματικότητα τὸ μυλωνᾶ. Ἀλλέθει σπᾶρι καὶ κριθᾶρι ἐνῶ ἔξω, τὰ μεγάλα φτερά τοῦ μύλου γυρίζουν στὸ φύση-

μα τοῦ ἀνέμου σὺν τὰ φτερά ἐνὸς γιγαντιαίου τερατώδους πουλιοῦ!

Δὲν ἀφίνει ὅμως νὰ πάῃ ὁ καιρὸς που χαμένος ὁ Σπίθας. Δὲν ἐννοεῖ νὰ ἀφήσῃ τὸ στομάχι του χωρὶς... περιποίησι μέσα στοὺς σωρούς τοῦ σταριοῦ καὶ τὰ σακκιά μὲ τὸ ἀλεύρι!

— Μανούλα μου μουρμουρίζει. Ἐδῶ θὰ τὴν περάσῃ με ζῶη καὶ κότα! Ἐμπρὸς Σπίθα!

Τὸ ἀδιάκοπος πεινασμένο παιδί ἔχει στήσει σὲ μιὰ γωνία τοῦ μύλου μιὰ φουφοῦ κι ἔχει βάλει ἐπάνω τῆς ἓνα μεγάλο τηγάνι μὲ λάδι. Σὲ μιὰ γαβάθα δίπλα στὴ φουφοῦ ἔχει φτιάξει ἀρκετὲς ὁκάδες χυλὸ μὲ τὸ ἀλεύρι ποῦ θγαίνει ἀδιάκοπα ἀπὸ τὶς μυλόπετρες. Μὲ μιὰ μεγάλη κουτάλα παίρνει χυλὸ καὶ τὸν ἀδειάζει μέσα στὸ τηγάνι φτιάχνοντας τηγανίτες. Ὅταν οἱ τηγανίτες ξεροψήνονται ὁ Σπίθας τὶς μαζεύει μὲ μιὰ τρυπητὴ κουτάλα καὶ τὶς ρίχνει σὲ μιὰ ἄλλη γαβάθα ὅπου ὑπάρχει μέλι. Ἡ τελευταία αὕτη γαβάθα δὲν προλαβαίνει νὰ γεμίσῃ ποτέ. Γιατί ὁ Σπίθας ἀμέσως μόλις οἱ τηγανίτες μουσκεῖουν στὸ μέλι τὶς ἀρπάξει μὲ ἓνα μεγάλο πηρούνι καὶ τὶς καταβροχθίζει!

Καὶ ἡ δουλειὰ συνεχίζεται. Τὰ φτερά τοῦ μύλου ἔξω γυρίζουν σὶν ἀνεμο οἱ μυλόπετρες μέσα ἀλλέθουν τὸ σπᾶρι καὶ τὸ κριθᾶρι καὶ ὁ Σπίθας τηγανίζει καὶ καταβροχθίζει τηγανίτες...

— Μανούλα μου θογγάει κάθε τόσο. Τι ωραία ζωή! Μευ φαίνεται ότι θά γίνω μιλωνάς! Πάει, τὸ ἀποφάσισα! Θά γίνω μιλωνάς! "Ασασχ! Τι νόστιμες τηγανίτες! Γειά στὰ χέρια σου Σπίθα, Γειά στὰ χέρια σου!

Σ' ὅλο αὐτὸ τὸ διάστημα ὁμοῦς ὁ Σπίθας δὲν παύει νὰ ρίχνῃ ματιὰς ἀπὸ ἓνα παράθυρο τοῦ μύλου πὺν βλέπει πρὸς τὴν πλαγιά. Ρίχνει ματιὰς, πρῶτε τηγανίτες, ἀναστενάζει ἀπὸ εὐτυχία κα'... τραγουδάει:

« Ἀλεθε μύλο, ἄλεθε σιτάρι καὶ κριθάρι καὶ φτιαχνε ἄλεύρι κάτασ-
(προ

μὲ νοστιμιὰ καὶ χάρι!
Τὸ ἄλεύρι γίνεται χυλὸς καὶ πῆτες μὲ τὸ μέλι
κι ὁ Σπίθας ἄλλοτε τίποτε σπὸν κόσμῳ αὐτὸ δὲ θέλει!
Γόρνα μύλο, τὰ φτερά
κι ἡ καρδιά μου ἔχει χαρά!
Κι οἱ μυλόπετρες γυρίζουν καὶ μοῦ σιγοφιθυρίζουν
— Κάνε πῆτες μὲ τ' ἄλεύρι καὶ τὸ μέλι τὸ γλυκό,
πρὶν ὁ θάνατος νὰ σ' εὕρῃ καὶ σὲ πάρει νησιτικό!... ».

Ξαφνικά τὸ τραγούδι κόβεται σπὸ λαρυγγί τοῦ Σπίθα καὶ μιὰ μεγάλη τηγανίτα πὺν καταβροχθίζει αὐτὴ τὴ στιγμή σπέκεται στὸ λαίμό του. Ἀπὸ τὸ παραθυράκι βλέπει Γερμανοὺς νὰ κάνουν τὴν ἐμφάνισί τους σπὰ πῶς τῆς πλαγιάς, χίλια περὶ πὺν μέτρα πὺν κότῳ ἄ-

πὸ τὸ μύλο. Δὲν εἶναι πολλοὶ ἀλλὰ εἶναι ὡπλισμένοι ὡς τὰ δόντια καὶ ἀνεβαίνουν τὴν πλαγιά γοργὰ σὰν νὰ βιάζωνται νὰ φτάσουν κάπου.

— Μανούλα μου, μουρμουρίζει τὸ ἀχόρταγο παιδί. Καλὰ τὸ ἔλεγα ὅτι δὲ θά μπερῶ ποτὲ νὰ φάω μὲ τὴν ἡσυχίᾶ μου! Ἐρχονται γιὰ νὰ μὲ κάνουν νὰ χωνέψω ἀπὸ τὴ συγκίνησι καὶ νὰ πεθάνω ἔτσι ἀπὸ πείνα.

Τρέχει σπὸ ἀντικρυνὸν παράθυρο πὺν βλέπει πρὸς τὸν κάμπο, ὅπου συνεχίζεται ἡ μάχη τῶν πατριωτῶν μὲ τοὺς ἄλλους Γερμανοὺς βγάζει τὸ μαντήλι του καὶ τὸ κρεμάει στὸ παράθυρο. Ἐπειτα γυρίζει σπὸ τηγάνι τοῦ μουρμουρίζοντος:

— Ἄς φάω τουλάχιστον ὅσο προλάβω γιατί μοῦ φαίνεται πὺν θάχουμε καυγάδες σὲ λίγο!

Καὶ ρίχνεται μὲ τὰ μουτρα στὶς τηγανίτες.

Περνοῦν μερικὰ λεπτά. Ξαφνικά σπὸ κατῶφι τοῦ μύλου κάνει τὴν ἐμφάνισί της ἡ σιλουέτα ἐνὸς Γερμανοῦ. Κρατᾷ ἓνα αὐτόματο καὶ τὰ μάτια τοῦ ἐρευνοῦν τὸ μισοσκοτεινὸ ἐσωτερικὸ τοῦ μύλου ἐνῶ τὸ δάχτυλό του εἰσὶν ἔτοιμο νὰ πιέσῃ τὴ σκανδάλη.

Ἐπειτα, λέει:

— Ἐλάτε μέσα! Ἐνας μόνος εἶναι!

Ὁ μύλος γεμίζει Γερμανοὺς πὺν ψάχνουν παντοῦ μὲ τὰ ὅπλα τους ἔτοιμοι γιὰ

δράσι, "Ένας αξιωματικός πηγαίνει κοντά στο Σπίθα και του λέει:

— "Θρθιος!

— Λάθος, του λέει ο Σπίθας. Δέν είμαι θρθιος! Δέ βλέπεις ότι είμαι καθιστός και τρώω;

— Σήκω άμέσως θρθιος!, γρυλλίζει ο Γερμανός άγρια τραβώντας τó πιστόλι του. Τσακίσου!

— Καλά ντέ! μουρμουρίζει ο Σπίθας. Τι σέ έπιασε; Σηκώθηκα... Τώρα τι θάλεις από μένα;

— Έσού είσαι ο μυλωνάς;

— Ναι, άπαντάει τó καθυστερημένο στο μυαλό παι 5°. Γιατί δηλαδή δέ με πιάνει τó μάπι σου;

— "Αφησε τίς έξυπνάδες! Είδες έδώ γύρω τίποτε πατριώτες;

— "Ε; κάνει ο Σπίθας χαζά. Τι είναι αυτοί οι πατριώτες;

— Μήν κάνης τó θλάκα! Κάτω στόν κάμπο γίνεται μάχη και σήγουρα θά έχουν κι έδώ πάνω καρασούλια!

— Καρσεύλια; μουρμουρίζει ο Σπίθας. Τι είναι αυτά; Τρώγονται;

Ο αξιωματικός σηκώνει τó χέρι που για νά τόν χτυπήσει με τήν ίδια στιγμή ένας στρατιώτης μπαίνει τρέχοντας και λέει λαχανιασμένος:

— Σπό παράθυρο πού βλέπει στόν κάμπο είναι κρεμασμένο ένα μοντήλι! Σήγουρα τούτος έδώ τó έχει

κρεμόσει για νά κάνη σήματα στούς πατριώτες!

Οί ιπτάμενες... τηγανίτες

ΤΟ ΠΡΟΣΩΠΟ του αξιωματικού γίνεται νεκρικά χλωμό. Μιά φοβερή βλαιστήμα ξεπηδάει από τó λαιμόγγι του.

— "Ατιμε λέει στο Σπίθα. Οί δικοί μου τσακίζουν τούς πατριώτες κάτω στόν κάμπο και τούς έκονες σήμα για νά μήν υποχωρήσουν προς τά έδώ και πέσουν στά χέρια μας! Θά σου δείξω εγώ!

Και τó χέρι του πού κρατάει τó πιστόλι άναθεκατεβαίνει με φέρα και προσγειώνεται πάνω στο κρανίο τού Σπίθα. Τό Έλληνόπουλο παρπατάει ενώ ένα χαμόγελο εύτυχίας ζωγραφίζεται στο πρόσωπό του. Γύρω του στριφογυρίζουν στόν άέρα, σάν... ιπτάμενοι δίσκoi, δεκάδες τεράστιες τηγανίτες πού στάζουν μέλι!

— Μανούλα μου! μουγγρίζει με χαρά. Κύτταξε κόπι τηγανιτάρες! Σάν ένα πά-

αίλωμα ή καθεμιά! Θά τρελ-
λασθώ!

Καί άπλώνει τὸ χέρι του
γιὰ νά πιάσῃ μιὰ. Μὰ ἔνα
ξεύτερο χτύπημα στὸ κεφά-
λι στέλνει τὸ ἀχόρταγο παι-
δί νά κυλιστῇ χάμω μὲ τίς
αἰσθήσεις του χαμένες.

“Όταν ὁ Σπίθας συνέρχε-
ται σὲ λίγο βλέπει τὸν κό-
σμο νά στριφογυρίζῃ γύρω
του τρελλά!

— Περὶεργο μουρμουρί-
ζει. Τί γίνεται ἐδῶ; “Ἡ ὁ-
κείσμος χάλασε ἡ εἰμαι ξα-
πλωμένος πάνω σὲ κανένα
ἱπτάμενο δίσκο! Σὲ καμμιὰ
ἀπὸ τίς πελώριες ἐκεῖνες τη-
γανίτες μὲ τὸ μέλι! Μανού-
λα μου!

Μὰ γρήγορα διαπιστώνει
ὅτι δὲν εἶναι πάνω σὲ ἱπτά-
μενη τηγανίτα, μὰ δεμένος
πάνω σὲ ἕνα ἀπὸ τὰ φτερά
τοῦ μύλου. Καί τὸ φτερό αὐ-
τὸ γυρίζει στὸ φύσημα τοῦ
ἀνέμου!

“Ἔτσι, ὁ Σπίθας πότε θρί-
σκεται πολὺ ψηλὰ μὲ τὸ κε-
φάλι κάτω καί πότε πολὺ
χαμηλὰ μὲ τὸ κεφάλι πά-
νω! Κάθε φορὰ πού τὸ φτε-
ρὸ περνáει κοντὰ στῇ γῇ,
ὁ Σπίθας θρίσκειται φάτσα
μὲ φάτσα μὲ τὸν ἀξιωματι-
κό, πού γρυλλίζει:

— Λέγει! Κατὰ πού θά
πρσιθῆξουν οἱ πατριῶτες ὁ-
ποχωρώντας ἀπὸ τὸν κάμ-
πο;

— Γιопί δὲν πὰς νά ρωτή-
σης τούς... ἴδιους; ρωτάει
ὁ Σπίθας ἀνεβοκατεβαίνον-
τας μαζὶ μὲ τὸ φτερό πρὸς
τὰ ὕψη.

— Πολὺ καλὰ! λέει ὁ ἀξι-
ωματικός. Βάλτε τον στὸ
σημάδι παιδί. Νά δοῦμε ἂν
θά δεχτῇ τώρα νά μιλῇσῃ!

Αὐτὸ πού ἐπακολουθεῖ δὲ
θά τὸ ξεχάσῃ ποτὲ στῇ ζωῇ
του ὁ Σπίθας. Οἱ στρατιῶ-
τες παροιάσσονται ἀπέναν-
του καί πυροβολοῦν ἐναντίον
τοῦ Σπίθα καθὼς αὐτὸς
στριφογυρίζει στὸν ἀέρα μα-
ζὶ μὲ τὰ φτερά τοῦ μύλου!
Οἱ σφοῖρες σφυρίζουν δί-
πλα στὸ Σπίθα καί καρφω-
νονται στὸν τοῖχο τοῦ μύ-
λου ἢ χάνονται στὸν οὐρα-
νό.

— Μανούλα μου μουγγρί-
ζει τὸ καθυστερημένο στὸ
μυαλὸ παιδί. Πάνε οἱ τηγανί-
τες μου! Πάνε οἱ τηγανί-
τοῦλες μου! Τίς χώνεψα ὁ-
λες! “Ἀχ τί μοῦ κάνετε, ἄ-
τιμοι Γερμανοί! Μὴν πυρο-
βολῆτε ὅλλο! Θά μὲ πάρῃ
καμμιὰ σφαῖρα στὸ στομά-
χι καί δὲ θά μπορῶ νά φάω
καί θά πεθάνω τότε ἀπὸ
τὴν πείνα! “Ἄν δὲ οπαμότη
σετε ἀμέσως θά πάω νά δια-
μαρτυρηθῶ στὴν ἀστυνομία.
Δὲν εἶναι κατὰστασις αὐτῇ.

— Τὸ παλιόπανδο δὲν ἐν-
νοεῖ νά μιλῇσῃ, λέει ὁ ἀ-
ξιωματικός πού ἔχει δώσει
στοὺς στρατιῶτες του δια-
ταγὴ νά ἀποφύγουν νά σκο-
τώσουν τὸ Σπίθα. Σκοπῶ-
στε τον λοιπὸν νά ξεμπερ-
δεύουμε!

Οἱ Γερμανοὶ σημαδεύουν
τώρα μὲ περισσότερη προ-
σοχή. Ἡ ζωὴ τοῦ Σπίθα
κρέμεται τώρα ἀπὸ μιὰ τρί-
χα. Μιὰ στιγμή ἀκόμη καί

τὸ ἀδιόκοπα πεινασμένο παιδί θὰ ξεχάσῃ γιὰ πάντα καὶ τὴν πείνα τοῦ καὶ τὸν κόσμον αὐτὸ καὶ θὰ ταξιδεύῃ γιὰ τὸν ἄλλο κόσμον ὅπου δὲν ὑπάρχει εὔτε πείνα οὔτε πόλεμοι, οὔτε αἱματοχυσίς!

Ὁ ἀδιόρθωτος Σπίθας ὁμῶς φωνάζει ἀπὸ τὸ φτερό ποῦ ἐξακολουθεῖ νὰ σπριγγυρῇ:

Γιὰ δὲς καιρὸ ποῦ δ' ἄλεξε ὁ χάρος νὰ μὲ πάρῃ! Τώρα ποῦ ἔχω ἀφθονο κριθάρι καὶ σιτάρι!»

Ἦ... ἀποκαθήλωσις τοῦ Σπίθα!

ΚΑΙ τότε ἕνα αὐτόματο ἀρχίζει νὰ τραγουδάῃ τὸ τραγουδί τοῦ θανάτου κι ἐπειτα ἕνα ἄλλο κι ἄλλο κι ἄλλο. Ὁ Σπίθας κλείνει τὰ μάτια του μουρμουρίζοντας:

— Αὐτὸ εἶναι τὸ τέλος! Βάλλθηκαν οἱ παλιογερμανοὶ σῶναι καὶ καλὰ νὰ μοῦ τρυπῇσουν τὸ κατημένο μου τὸ στομάχι! Ἄντιό μάσα!

Μὰ καμμιά σφαῖρα δὲν ἔρχεται νὰ γαζώσει τὸ κορμί

τοῦ κρεμασμένου ἀπὸ τὸ φτερό παιδιοῦ καὶ ὁ Σπίθας ἀνοίγει τὰ μάτια τοῦ ποαραξενημένος. Αὐτὸ ποῦ βλέπει κάνει τὰ μάτια του νὰ γουρλώσουν ἀπὸ ἐκπληξι καὶ τὸ σπῆμα του νὰ ἀνοίξῃ διὰ πλάτα. Μιά φοβερὴ μάχη δι' ἐξάγεται τώρα γύρω ἀπὸ τὸν μύλο. Μιά μάχη ἀνάμεσα στοὺς Γερμανοὺς καὶ σὲ Ἕλληνες πατριῶτες! Εἶναι ἡ ὁμάδα μὲ τὸ Γιῶργο ποῦ ἔχει φτάσει σπὸ μέρος τοῦ μαρτυρίου τοῦ Σπίθα ἀκριβῶς τῇ στιγμῇ ποῦ οἱ Γερμανοὶ ἦσαν ἐτοιμοὶ νὰ στείλουν τὸ ἀδιόκοπα πεινασμένο νὰ παιδί στὸν ἄλλο κόσμο!

Ὁ Σπίθας βλέπει τὸ Γιῶργο, τὴν Καστερίνα, τὸ Διαβολάκο καὶ τὸ Ζουζούνι μαζὶ μὲ ἀρκετοὺς πατριῶτες, νὰ ὁρμῶν ἑναντίον τῶν Γερμανῶν μὲ αὐτόματα πιστόλια καὶ τουφέκια καὶ μὲ τὴ σφεντόνα τοῦ Διαβολάκου καὶ τὸ φουσέκισμα τοῦ Ζουζουνιοῦ!

Οἱ Γερμανοὶ ἀπαντοῦν εἰς τοὺς πυροβολισμοὺς μὲ τὰ δικά τους ὅπλα καὶ ὁ ἄερας ἔχει κυριολεκτικὰ πῆξει ἀπὸ τὶς σφαῖρες. Πολλὰς ἀπὸ τὶς σφαῖρες αὐτὲς περνοῦν σφυρίζοντας τόσο κοντὰ ἀπὸ τὸ Σπίθα ὥστε τὸ ἀχόρταγο παιδί νοιώθει τὸ ζεστὸ ἄερα τοῦ νὰ τοῦ καυσολίξῃ τὸ δέρμα!

— Μανούλα μου φωνάζει Προσέξτε παιδιὰ! Θέλετε, δπλαιδὴ νὰ πάθω κανένα... ἐγκαυμα καὶ νὰ τρέχω στὰ νοσοκομεῖα;

Ξαφνικά τὰ μάτια του γουρλώνουν ακόμη πιο πολύ. Βλέπει ένα Γερμανό που μέσα στη φασαρία της μάχης έχει στρέψει τὸ τουφέκι του πρὸς τὸ Σπίθα καὶ τὸν σημαδεύει με προσοχή λές καὶ ἔχει προηγούμενα μαζί του καὶ θέλει νὰ τὸν ξεκάνη με κάθε θυσία!

— Γράψτε τέλος, μουρμουρίζει ὁ Σπίθας. Ἀντίσκόπη! Ἀντίο νόστιμα φαγητά!

Μὰ ὁ Γερμανὸς δὲν προλαβαίνει νὰ πιῇ τὴ σκανδάλη. Ἕνα μικροσκοπικὸ ἔθλος σταλμένο ἀπὸ τὸ φυσκόλαμο τοῦ Ζουζούνι σκίζει τὸν ἄέρα καὶ πηγαίνει καὶ καρφώνεται στὸ δεξιὸ μπράτσο του κόνοντάς τον νὰ οὐριλιάξῃ ἀπὸ τὸν πόνο. Τὴν ἐπόμενη στιγμή μὴ μὲ πάλινη μπαλίτσα ξεπηδάει ἀπὸ τὴ σφεντόνα τοῦ Διαβολάκου καὶ πηγαίνει καὶ χτυπάει τὸ Γερμανὸ κατακούτελα. Ὁ σπραιώτης τοῦ Χίτλερ παραιτᾶται τὸ ὄπλο του κάνει μιὰ ἀλόκληρη στροφή γύρω ἀπὸ τὸν ἀνευτό του καὶ σωρίζεται στὰ πόδια τοῦ μύλου ἀναίσθητος.

— Μπράβο Ζουζούνι φωνάζει ὁ Σπίθας καθὼς τὸ φερό τὸν ἀνεβάζει πρὸς τὸν οὐρανό. Μπράβο, Διαβολάκο! Πετύχατε διάννα! Ἀχ Πέσο μεῦ ἔχουν ἀνοίξει τὴν ὄρεξιν ὅλες αὐτὲς οἱ συγκινήσεις! Ἐχω μιὰ λιγούρα! Κατεβάστε με ἀπὸ δὴ πάνω παιδιά! Κατεβάστε με

ἀπὸ δὴ πρὶν πεθάνω ἀπὸ τὴν πολλὴ πείνα!

Ἡ μάχη γύρω ἀπὸ τὸν μύλο παύει νὰ τελώ. Οἱ Γερμανοὶ ποὺ ἔχουν αἰφνιδιοσθῇ ἀπὸ τὴν ἀπροσδόκητὴ ἐπιθεσὶν τῶν πατριωτῶν ἔχουν ἀρχίσει νὰ σπάζουν καὶ στὸ τέλος τὸ θάζουν στὰ πόδια ἐνῶ τὰ δπὰ τῶν Ἑλλήνων τοὺς θερίζουν. Γλυτώνουν πολὺ λίγοι ἀλλὰ καὶ αὐτοὶ σὲ κακὴ κατὰστασι καὶ με δυσκολία καταφέρνουν νὰ κατεβούν στὴ μικρὴ πλῆγιά καὶ νὰ γυρίσουν στὶς θάψεις τους. Τὸ ἴδιον συμβαίνει καὶ στὴν μικρὴ πεδιάδα. Ἀποκλεισμένοι ἀνάμεσα στὰ φιλέοιμένα σπάρτα καὶ στοὺς μακρινάμενους πατριώτες οἱ Γερμανοὶ ποὺ ἔχουν ἔρθει γιὰ νὰ ἐξολοθρεύσουν τὰ γύρω χωριά, ἐξολοθρεύονται οἱ ἴδιοι! Δὲν ἀπομένουν κι ἀπὸ αὐτοὺς παρὰ εἰλάχοποι σὲ κακὴ κατὰστασι κι αὐτοί!

Ὁ ἐχθρὸς ἔχει πάρει ἕνα ἀκόμη μάθημα. Ἕνα πολὺ σκληρὸ μάθημα ποὺ θὰ τὸ θυμᾶται γιὰ πολὺ καιρό! Δὲ θὰ τολμήσουν πιά οἱ Γερμανοὶ νὰ μποῦν στὴν περιοχή αὐτὴ τῆς Μάνης ὅπου οἱ ἄνθρωποι ξέρον νὰ πολεμοῦν τόσο ἀγρια καὶ τόσο ἀποτελεσματικὰ!

— Μανούλα μου φωνάζει ὁ Σπίθας βλέποντας τοὺς Γερμανοὺς νὰ φεύγουν τρέχοντας κυνηγημένοι ἀπὸ τοὺς πατριώτες. Γιατὶ τοὺς

αφίετε να φύγουν θρέ θλάκες; Έχουν... τρόφιμα σπὰ σσικιδιά τους! Πάρτε τους πρώτα τὰ τρόφιμα!

Πελώντας, ὁ Διαβολάκος καὶ τὸ Ζουζούνι πηγαίνουν καὶ τραβοῦν τὸ φρένο τοῦ μύλου καὶ τὰ φτερά σταματοῦν ἀκριβῶς τῇ στιγμήν ποῦ ὁ Σπίθας βρίσκεται εἰς τὸ πρὸ ψηλὸ σημεῖο.

— Μανούλα μου γρυλλίζει Πῶς θὰ κατεβῶ τώρα ἀπὸ δῶ πάνω θρέ παιδιά Καί... ποῖς θὰ μοῦ φέρνῃ νὰ τρώω ἐδῶ; Χάθηκα!

Ὁ Διαβολάκος ἀφίνει λίγο τὸ φρένο καὶ τὸ φτερό τοῦ Σπίθα χαμηλώνει. Ὁταν ὁ Σπίθας βρίσκεται κοντὰ στὸ ἔδαφος ὁ Διαβολάκος ξαναπατάει τὸ φρένο καὶ τὰ φτερά σταματοῦν πάλι. Τὰ δύο παιδιὰ κόβουν τὰ σκοινιά τοῦ Σπίθα μὲ ξύνα σουγιά καὶ τὸ ἀχόρταγο παιδί κυλιέται χάμω, μουγγρίζοντας:

— Ὁραῖος τρόπος! Ἦταν ἀνάγκη δηλαδὴ νὰ μὲ ρίξετε χάμω; Δέν...

Σωπαίνει καὶ γουρλώνει τὰ μάτια του. Ἀνοίγει καὶ τὸ στόμα του σπασμωδικὰ μερικὲς φορές καὶ λέει σπὸ τέλος:

— Οἱ... τηγανίτες μου! Μανούλα μου! Θὰ ἔχουν καλή!

Καὶ τρέχει μέσα στὸν μύλο πιδωντάς πάνω ἀπὸ τὰ κορμιὰ τῶν σκοτωμένων Γερμανῶν.

ΠΡΟΣΟΧΗ!!

Οἱ ἀναγνώσται μας τοῦ ὁροπεδίου Λασηθίου Κρήτης μποροῦν νὰ προμηθευθῶνται ὅλες τὶς ἐκδόσεις τοῦ Μ. Ἡρώς ἀπὸ τὸ διδλισπωλεῖον:

«ΡΟΥΣΕΤΟΣ»

Τζερμιάδων, Τηλ. 22

Ἀποκλεισμένοι

ΕΧΟΥΝ π ε ρ άσει δυὸ μέρες ἀπὸ τὴ μάχη ἐκείνη, ποῦ τόσο κόστισε στοὺς τυράννους καὶ ὁ Γῶργος μὲ τοὺς φίλους του βρίσκονται ἀκόμη στήν περιοχὴ τῆς Μάνης ὅπου συνέβησαν τὰ δραματικὰ καὶ ἥρωικά ἐκεῖνα γεγονότα. Δέν μποροῦν νὰ φύγουν.

Ὅλες οἱ πληροφορίες μιλᾶν γιὰ πλήρη ἀποκλεισμό τῆς περιοχῆς. Οἱ Γερμανοὶ μὴ βρίσκοντας λογικὸ καὶ δυνατό νὰ κάνουν δευτέρη ἐπιδρομὴ στὴν ἀγρία αὐτὴ περιφέρεια τῆς Μάνης ἔχουν ἀποφασίσει νὰ τὴν ἀποκλείσουν τελείως ἀπὸ ὅλες τὶς μεριές, ὥστε νὰ ἀναγκάσουν ὅλους τοὺς πατριῶτες νὰ μείνουν ἐκεῖ καὶ νὰ μὴν τοὺς ἐνοχλήσουν τοὺ ἀσχησποντοὺς ἄλλες περιφέρειες τῆς Ἑλλάδος!

Ἔτσι τὸ Παιδί — Φάντασμα καὶ οἱ ἄλλοι πατριῶτες ἔχουν ἀποκλεισθῇ ἐκεῖ. Ὅλοι οἱ δρόμοι εἶναι κλει-

σμένοι και προς το μέρος της σπεριτιάς και προς το μέρος της θάλασσας. Οι Γερμανοί έχουν τοποθετήσει πολυβολεία και τάνκς και είναι αδύνατον να περάσει κανείς.

Ο Γιώργος πηγαίνει έρχεται σαν λιοντάρι μέσα στο κλουβί του. Πρέπει να γυρίσει το συντομότερο στην Αθήνα, όπου η παρουσία του είναι απαραίτητη. Ο ασύρματος μεταδίδει άσχημες ειδήσεις. Ο Πράκτωρ — Σύννεφο έπωφελούμενος από την άπουσία του Παιδιού — φάντασμα και των ύπαρχηγών του έχει εξαπολύσει μία επίθεση έκκαθαρίσεως των

πατριωτών και έχει στείλει μέσα σε τρεις μόνο μέρες δεκαπέντε πατριώτες στο έκτελεστικό απόσπασμα.

— Πρέπει να φύγουμε όσο πιο γρήγορα γίνεται. Λέει το Παιδί — φάντασμα στον άρχηγό της τοπικής οργανώσεως των πατριωτών. "Αν όχι όλοι τουλάχιστον εγώ και οι μικροί φίλοι μου! Δεν υπάρχει κανένας τρόπος;

— Δυστυχώς όχι! Οι Γερμανοί έχουν πιώσει όλα τα περάσματα! Θα πείσουμε σε παγίδες!... Υπάρχει βέβαια ένας τρόπος αλλά δε μας ωφελεί και πολύ γιατί ο δρόμος καταλήγει στη θά

— Έγώ είμαι ο μυλωνάς!, λέει ο Σπίθας στο Γερμανό

Γυρίζει δαιμόνος στο μεγάλο φτερό του μύλου...

λασισα και δέν διαθέτουμε ούτε μιὰ θάρκα.

Τὰ μάτια τοῦ Γιώργου λάμπουν.

— Στὴ θάλασσα λέει. Καὶ δὲ μοῦ τόλγες νωρίτερα; Ἄν μπορούμε νὰ φτάσουμε στὴ θάλασσα τότε μπορούμε νὰ φτάσουμε καὶ στὴν Ἀθήνα! Τι δρόμος εἶναι αὐτός;

— Μιὰ φυσικὴ σπηλιά, ποὺ ἔχει μῆκος πολλῶν χιλιομέτρων καὶ καταλήγει στὴν παραλία στὴ θάσι ἐνὸς ἀπότομου γκρεμοῦ ὑπὸ χιλιόμετρα μακριὰ ἀπὸ τὸ Γερολιμένα. Μὰ σοῦ λέω πάλι Παιδί — Φάντασμα ὅτι

δὲν διαθέτουμε οὔτε μιὰ θάρκα. Οἱ Γερμανοὶ εἶναι ἐγκατεστημένοι ἐκεῖ κοντὰ καὶ θὰ μᾶς πάρουν εἶδησι καί...

Μὰ ὁ Γιώργος δὲν τὸν ἀκούει. Ἀνοίγει ἓνα κασόνι ὅπου βρίσκεται μιὰ συσκευή ἀσφυρμάτου, τὴ ρυθμίζει στὸ μυστικὸ μῆκος κύματος τοῦ Συμμαχικοῦ Στρατηγεῖου τῆς Μέσης Ἀνατολῆς καὶ λέει στὴ συνθηματικὴ γλῶσσα τῶν συμμαχικῶν πρακτόρων:

«Εἰδὼ Παιδί — Φάντασμα Καλῶ τὸν Χ-1! Καλῶ τὸν Χ-1! Προσωπικῶς καὶ ἐπὶ γόντως!»

«Γερμίμενε Παιδί! — Φάντασμα!» απαντάει μια φωνή.

«Επειτα από μερικά λεπτά μετ' άλλη φωνή που ο Γιώργος την αναγνωρίζει ως τη φωνή του Αρχιστρατήγου λέει:

«Σε άκούω Παιδί — Φάντασμα! Τι συμβαίνει;»

Ο Γιώργος του διηγείται την περιπέτειά του στη Μάνη και τη συντριβή των Γερμανών και προσθέτει:

«Πρέπει να πάω στην Άθινα και είμαι αποκλεισμένος εδώ! Ευτυχώς υπάρχει μια σπηλιά που οδηγεί στη θάλασσα. Μπορείτε να στείλετε ένα υποβρύχιο να μās παραλάβει στην έξοδο της σπηλιάς; Κατά τις δύο τα μεσάνυχτα. Θα κάνουμε σήματα με ηλεκτρικά φανάρια...»

«Του περίπου πέφτει η σπηλιά;» ρωτάει ο αρχιστρατήγος.

Ο Γιώργος με τη βοήθεια του αρχηγού της τοπικής οργανώσεως των πατριωτών βρίσκει πάνω στο χάρτη τη θέση της σπηλιάς και την δίνει στον αρχιστρατήγο.

«Εντάξει Παιδί! — Φάντασμα! Λέει αυτός. Στις δυο μετά τα μεσάνυχτα ένα υποβρύχιο θα βρίσκεται στο σημείο αυτό! Τα συγχρητηριά μου για τη νέα σου νίκη! Οι Γερμανοί πήραν ένα ακόμα μάθημα! Καλή τύχη!»

«Εύχαριστώ!»

Ο Γιώργος διακόπτει την

έκπαιπτή και γυρίζει στον αρχηγό των πατριωτών της Μάνης.

— Πρέπει να ξεκινήσουμε άμέσως λέει για τη σπηλιά. Στις δυο μετά τα μεσάνυχτα μās περιμένει στην έξοδο της ένα συμμαχικό υποβρύχιο...

— Μανούλα μου λέει ο Σπύδας που είναι αυτή τη στιγμή άπασχολημένος στο να καταβροχθίζει ένα ψητό γουρουνόπουλο. Γιατί να φύγουμε Γιώργο; Καλά δέν είμαστε εδώ; Τρώμε και ελπίζουμε και γλεντάμε και χάρο δε φοβόμαστε! Θέλεις δηλαδή να με κάνεις να πεθάνω από την πείνα; Είσαι φίλος σου ή έχθρος;

Το μυστήριο της ύπονόμου

ΜΙΣΗ ώρα άργότερα οι πατριώτες φτάνουν στο στόμιο μιας σπηλιάς που είναι κρυμμένο ανάμεσα σε κλαδιά ανειρρηχθιακών φυτών στο βάθος της χαράδρας που οδηγεί μέσα στην πεδιάδα όπου έγινε η τρομερή μάχη. Στο φως των ηλεκτρικών φανα-

ριών που κρατούν ο Γιώργος βλέπει μια μεγάλη σπηλιά με σταλακτίτες. Στο βάθος της πίσω από ένα θράκο, υπάρχει ένα άνοιγμα. Από το άνοιγμα αυτό αρχίζει μια φυσική υπόνομος μια μακρόστενη σπηλιά που διασχίζει για δύο κληρα χιλιόμετρα τα έγκατα της γης για να καταλήξει στην παροιά σε ένα σημείο όχι μακριά από το Γεραλιμένα.

Μπροστά στο άνοιγμα αυτό το άρχηγός της τοπικής οργανώσεως των πατριωτών κοιτοστέκεται διστακτικός.

—Τι συμβαίνει; ρωτάει ο Γιώργος.

—(Τίποτε λέει ο άλλος. Μόνο πριν προχωρήσουμε, πρέπει να σου πω ότι υπάρχει ένας θρύλος για τη σπηλιά αυτή. Λένε ότι κάπου στα βάθη της υπάρχει ένας θησαυρός και).

—Για όλες σχεδόν τις σπηλιές υπάρχουν τέτοιοι θρύλοι τον διακόπτει ο Γιώργος χαμογελώντας. Κι αν άκομη είναι αλήθεια ότι υπάρχει θησαυρός τι μας νοιάζει; Δεν ήρθαμε για θησαυρούς εδώ! Δεν πρέπει να ξεχνάς ότι είμαστε μαχητές της ελευθερίας και οτι εξ άλλου από στιγμή σε στιγμή ο θάνατος μπορεί να χτυπήσει την πόρτα μας!

—Το ξέρω λέει ο άρχηγός των πατριωτών της Μάγης. "Αν όμως είναι αλήθεια ότι υπάρχει αυτός ο θησαυρός τότε θάνατο αλήθεια και

κάτι άλλο: ότι δηλαδή ένα τέρας ένα φοβερό θηρίο φρουρεί το θησαυρό αυτό!

Ο Γιώργος χαμογελάει πάλι. Αυτοί οι χωρικοί πιστεύουν τα πιο αλλόκοτα πράγματα του κόσμου!

—Αυτά είναι κουραφέλα λέει. Έχεις περάσει ποτέ έξω από την υπόνομο αυτή;

—"Όχι απαντάει ο άλλος. Γνωρίζω την ύπαιξη της από τον πατέρα μου που μου είχε μιλήσει για τη σπηλιά όταν ήμουν μικρός. Μου είχε πη ότι ένας ξάδερφός του είχε χάσει τη ζωή του εκεί μέσα. Και θυμάμαι κι εγώ όταν ήμουν δεκαπέντε χρονών ότι ένας άλλος είχε χαθεί στη σπηλιά με τρόπο έντελως μυστηριώδη.

—Μανούλα μου λέει ο Σπίθας που στέκεται πίσω από το Γιώργο. Λες να την πάθουμε τη δουλειά; Λες αντί να φάω εγώ να με φάη το τέρας; Ο Ίησους Χριστός νικάει κι όλα τα κακά ακορπά!

—Πάψε Σπίθα λέει ο Γιώργος. Μη λες ανοησίες! Ξέρεις ότι τέτοια πράγματα δεν υπάρχουν! Εμπρός! Ας προχωρήσουμε για να είμαστε στην ώρα μας στο ραντεβού μας με το υποβρύχιο!

Η μικρή ομάδα των πατριωτών αρχίζει την πορεία της μέσα στα έγκατα της γης. Η φυσική υπόνομος είναι σκομμένη από τους αιώνες μέσα σε απόφαση πέτρα

πού όμως πού και πού στάζει από ύγρασία. Τό ξδαφος πού στην αρχή είναι στεγνό γίνεται σιγά — σιγά υγρό και γλιστερό και οι πατριώτες με δυσκολία καταφέρνουν να διατηρήσουν την ισορροπία τους.

Βαδίζουν έτσι για ώρες. Διασχίζουν χιλιόμετρα ολόκληρα κάτω από τη γή μεσα στην υπόνομο. 'Ο Γιώργος θαδίζει μπροστά φωτίζοντας με ένα δυνατό φανάρι και ακολουθούν οι άλλοι κρατώντας επίσης φανάρια στα χέρια τους. "Όσο κι αν δε θέλουν να τó δεύουν έχουν όλοι επηρεαστή από τά λόγια του άρχηγού των πατριωτών της Μάνης και ρίχνουν μοτίες κάπως φοβισμένες γύρω τους αυτό πού δε φοβούνται τó θάνατο και δε διατάζουν κάθε στιγμή να παίζουν κορώνα γράμματα τη ζωή τους στον άγωνα για την έλευθερία της πατρίδας τους!

'Ο Γιώργος τó έχει προσέξει αυτό και για να τούς δώσει κουράγιο σφυρίζε ένα εύθυμο σκοπό. Σοφνικά σπαιμάται και τó σφύριγμα κόβεται στα χείλη του. 'Από κόππου μπροστά μέσα στη υπόνομο φτάνει ως τά αυτιά του ένας παράξενος σφύρητος ήχος και ένας άλλος ήχος πού μοιάζει σαν να σέρνεται κάποιος. "Εμπειρία άντηχει ένας τρίτος ήχος πού θυμίζει βογγητό πληγωμένου ανθρώπου!

Σταμπελουν όλοι τους με τó αίμα παγωμένο στις φλέβες τους. Είναι αληθινός λαπών ό θρύλος; 'Υπάρχει ένας θησαυρός εκεί μέσα και ένα τέρας τόν φρουρεί;

'Ο Γιώργος μένει ακίνητος με τó αυτί του σπημένο και με τó δεξιό του χέρι στη λαβή του πιστολιού του. Τά παραμύθια για τέρατα και θησαυρούς δέν τόν επηρεάζουν, έέβαλα. Πάντως κάτι υπάρχει εκεί σε μικρή απόσταση μπροστά του μέσα στην υπόνομο! Κάτι πού βογγάει και κάνει άλλους παράξενους θορύβους! Τό κάτι αυτό πρέπει να τó βρή και να ανακαλύψει τί είναι!

Κάνει μερικά βήματα μπροστά. Τώρα δέν τόν ακολουθούν παρά μόνο δύο πατριώτες μαζί με την Κατερίνα τó Διαβολάκο και τó Ζουζούνι. Οι άλλοι μένουν πίσω. Δέν τολμούν να προχωρήσουν...

Τό τέλος των έγκάτων

Ο ΣΠΙΘΑΣ έχει ισχυραστήσει να μασουλάει ένα κομμάτι ψη-

τὸ ποῦ ἔχει πάρει μαζί του καὶ μουρμουρίζει κάνοντας καὶ ξανακάνοντας τὸ σταυρό του:

— Ξορκισμένος Ξορκισμένος με τὸν ἀπὴγανό! Ὁ Ἰησοῦς Χριστὸς νικᾷ.

Ὁ Γιώργος σταματᾷ πάλι. Ἐχει φτάσει σὲ ἓνα μέρος ὅπου ἡ ὑπόνομος πλαταίνει καὶ σχηματίζει μιὰ ὑπόγεια κυκλικὴ αἶθουσα, στήν ἄλλη ἄκρη τῆς ὁποίας ἡ ὑπόνομος στενεύει πάλι καὶ συνεχίζεται ὅπως πρὶν.

Στὸ κέντρο τῆς κυκλικῆς αἶθουσας στὸ ἔδαφος ὑπάρχει μιὰ μεγάλη τρύπα σὰ σπήλιον πηγαδιοῦ. Ὁ Γιώργος με τὰ φρύδια ζαρωμένα κάνει μερικὰ ἑήματα, φτάνει κοντὰ στὸ στόμιον καὶ σταματᾷ πάλι. Εἶναι μόνος του τώρα. Κανεὶς δὲν ἔχει τολμήσει νὰ προχωρήσῃ μαζί του.

Τὸ Παιδί — Φάντασμα σκύβει καὶ κυττάζει κάτω. Δὲ βλέπει τίποτε. Πυκνὸ σκοτάδι ἀπλώνεται ἐκεῖ μέσα ὥσπου φτάνει τὸ μάτι του καὶ τὸ φῶς τοῦ φαναροῦ του.

Ξαφνικὰ μιὰ κραυγὴ φρίκης ἀντηχεῖ πῶς του:

— Γιώργο! Γιώργο! Πρόσεξε!

Εἶναι ἡ φωνὴ τῆς Κατερίνας. Ὁ Γιώργος ἀνασηκώνει τὸ κεφάλι του καὶ ἀντικρύζει κάτι μεγάλο καὶ σκοτεινὸ νὰ ὁρμᾷ πρὸς τὸ μέρος του ἀπὸ τὸ ἄλλο ἄνοιγμα τῆς κυκλικῆς ὑπογείας αἶθουσας. Εἶναι μιὰ

μαύρη σιλουέτα ποῦ ἔχει πλάτος δυὸ μέτρα περίπου καὶ ὕψος ἄλλα τόσα καὶ κινεῖται σιωπηλὰ ἀφίνοντας ἓνα σιγανὸ θρόϊσμα καὶ εἶναι παράξενο σιγανὸ βογγητό! Κινεῖται με καταπληκτικὴ ταχύτητα ἐναντίον οὐ Ἑλληνόπουλου καὶ μόνο ἡ μεγάλη ἐτοιμότης πνεύματος ποῦ τὸν διακρίνει σώζει τὸ Γιώργο. Πέφπει πλάγια ἀκριβῶς τῇ στιγμή τοῦ ἡ σιλουέτα φτάνει ἐπάνω του καὶ ὁ ὀλλόκοτος τρομακτικὸς ἀντίπαλός του προσπερνᾷ χωρὶς νὰ μπορέσῃ νὰ τοῦ κάνει κακὸ. Μόνο κάτι μαλακὸ ἀγγίζει τὸ Γιώργο κάτω ποῦ τὸν κάνει νὰ ἀηδιάσῃ.

Ἡ σιλουέτα φτάνει στήν ἄλλη ἄκρη τῆς αἶθουσας καὶ παίρνει στροφή ἐνῶ ἀπὸ τὸ στήθος τῆς Κατερίνας θγαίνει μιὰ νέα κραυγὴ φρίκης. Ὁ Γιώργος τραβάει τὸ πιστόλι του μὰ πρὶν προλάβῃ νὰ τὸ σπρέψῃ ἐναντίον τοῦ μυστηριώδους ἀντιπάλου του αὐτὸς ἔχει κιόλας χυμῆσιν ἐπάνω του.

Τὸ Παιδί — Φάντασμα συσπρέφεται καὶ κυλάει πρὸς τὰ δεξιὰ γιὰ νὰ τὸν ἀποφύγῃ καί... πέφτει στὸ κενοὶ τῆς σκοτεινῆς τρύπας!

Τὸ οὐρλιαχτὸ ποῦ ξεπηδάει ἀπὸ τὸ στήθος τῆς Κατερίνας εἶναι ἀνατριχίαστικό. Ἡ Ἑλληνόπουλα κινεῖται πρὸς τὰ ἔμπροσθέν με τὸ πρόσωπο παραιορφωμένο ἀπὸ φρίκη καὶ βλέπει με κάποια ἀνακούφισιν ὅτι ὁ Γι-

ὄργος δὲν ἔχει πέσει στὴν ἀβυσσo. Ἐχει προλάβει νὰ ἀρπαχτῇ ἀπὸ τὴν χεὶλὴ τοῦ σπομίου τῆς καὶ κρέμεται τῶρα ἐκεῖ!

Ὁ μαῦρος ἀθόρυβος ἀντίπαλός του τὸν ἔχει προσπεράσει πάλι καὶ κάνει σπρoφή. Μπροστὰ στὰ κατὰπληκτα θλάμματα τῶν ἄλλων, φτάνει πῶν ἀπὸ τὸ πηγᾶδι καὶ ζυγιάζεται στὸν ἀέρα, πετώντας γιὰ νὰ ριχτῇ πῶν ἀπὸν Γῶργο.

Τὴν τελευταία στιγμή, ὁμῶς καθὼς τὸ τέρας εἶναι ἔτοιμο νὰ κἀν καθετὴ ἐφόρμησι, κάπνισαν δύναπὸ φύσημα ἀντιχεῖ. Εἶναι τὸ Ζουζούνι ποῦ ἔχει φέρει τὸ φυσοκάλαμό του στὰ χεῖλῃ του καὶ φυσᾶει μ' ὅλῃ του τῇ δύναμι. Ἐνα μικροσκοπικὸ θέλος ξεκινᾶει μὲ ἱλιγγιώδη ταχύτητα, σκίζει τὸν ἀέρα καὶ πηγαινέει καὶ συναντᾷ τὴ μαύρη μᾶζα τοῦ ἀντιπάλου τοῦ Γῶργου.

Ἡ σκοτεινὴ ὑπτάμενη σιλουέτα πινάζεται πρὸς τὰ πῶν, ἀφίνοντας μιὰ κραυγὴ σὰν νὰ τὴν δάγκωσε φίδι ἀναισθαλεῖ καὶ ἐτοιμάζεται πάλι νὰ ἐπιτεθῇ ἐναντίον τοῦ Γῶργου.

Τότε, τὸ θρυλικὸ Παιδί — Φάντασμα κάνει κάπνισαν ποῦ ἀποδεικνύει ὅτι δὲν ἔχουν καθόλου ἄδικο οἱ Γερμανοὶ ποῦ τὸν τρέμουν. Κρατῆται μὲ τὸ ἓνα μόνον χέρι ἀπὸ τὸ χεῖλος τῆς ἀβύσσου καὶ μὲ τὸ ἄλλο ποῦ κρατᾶει ἀκόμη τὸ πιστόλι, σπρoδεύει τὸν ἀντίπαλό του καὶ πιέζει τὴ

σκανθαλή. Ἡ ὑπόγεια αἰθρo σα ἀντιβουίζει τρομακτικὰ σὰν νὰ ἔπεσε ἐκεῖ μέσα κανονιά! Ἡ μαύρη σιλουέτα ἐκσφενδονίζεται πρὸς τὰ πῶν θροντάει πῶν σὲ ἓναν τοῖχο, σωριάζεται χάμω καὶ μένει ἀκίνητη, ἀφοῦ πρῶτα ἀφίνει ἓνα σπαραχτικὸ βογγητὸ. Ἡ Κατερίνα τρέχει κοντὰ σπὸ Γῶργο καὶ μαζί μὲ ἓνα πατριώτη τὸν βοηθεῖ νὰ βγῇ ἀπὸ τὸ σπόμειο τοῦ θανάτου.

Ὁ Γῶργος μένει γιὰ μερικὲς στιγμὲς ἀκίνητος λαχανιασμένος κι ἔπειτα σκύβει πῶν ἀπὸ τὸ μυστηριώδες πλάσμα φωτίζοντας το ἄπλετα μὲ ἓνα φανάρι ποῦ παῖρνει ἀπὸ ἓναν πατριώτη γιὰ τὸ δικὸ του ἔπεσε μέσα σπὸ πηγᾶδι.

— Θεέ μου μουρμουρίζει μὲ δέος. Αὐτὸ ἦταν λοιπὸν τὸ τέρας τοῦ θρύλου! Μιὰ νυχτερίδα! Μιὰ αἰωνόβια νυχτερίδα τεραστίου μεγέθους!

Πραγματικὰ, τὸ πλάσμα εἶναι μιὰ νυχτερίδα ποῦ ζοῦσε ἀπὸ ἀμέτρητα χρόνια ἐκεῖ μέσα σπὰ σκοτάδια τῆς ὑπὸνόμευ καὶ τοῦ πηγᾶδιου τῆς... Κάθε φορὰ ποῦ ἓνας ἐπισκέπτης κατέβαινε ἐκεῖ, ἡ νυχτερίδα ἀμυνόταν μὲ λύσσα, νομίζοντας ὅτι ἐρχόταν γιὰ νὰ τῆς κἀν κακὸ μέσα σπὸ σπῆτι τῆς!

— Τὸ καημένο τὸ ζωο! μουρμουρίζει ὁ Γῶργος Λυπήθηκα ποῦ τὸ σκότωσα! Πάντως σ' εὐχαριστῶ Ζουζούνι! Μοῦ ἔσωσες τὴ ζωὴ

μέ τὸ θέλος σου! Μοῦ ἔδω-
σες τὸν καιρὸ νὰ περὶθο-
λήσω!

Καὶ προσθέτει:

— Ἄς προχωρήσουμε τώ-
ρα! Ἡ ὥρα περνάει...

— Γιώργο λέει ὁ Σπίθας
τροβώντας τὸ φίλο του ἀπὸ
τὸ μανίκι. Μπορῶ νὰ σοῦ
ζητήσω μιὰ χάρι;

— Ποιὰ χάρι;

— Μπορῶ νὰ πάρω τὴ νυ-
χτερίδα μαζί μου; Εἶναι
κρίμα νὰ πάη χαμένος ἓνας
τέτοιος μεζές! Θὰ τὴν ψή..

— Σκοισμός! τοῦ φωνάζει
ὁ Γιώργος μιλώντας του ἁ-
σχημα γιὰ πρώτη ἱσως φο-
ρά. Εἶσαι λοιπὸν ἀναίσθη-
τος;

— Μανούλα μου! μουρ-
μουρίζει ὁ Σπίθας γκρινιά-
ρικά καθὼς θαδίζει πίσω
ἀπὸ τοὺς ἄλλους. "Όταν ἔ-
χω τέτοιους φίλους τί νὰ
τοὺς κάνω τοὺς ἐχθρούς;

Κοντεύει ἡ ὥρα δύο μετὰ
τὰ μεσάνυχτα, ὅταν οἱ πα-
τριῶτες φτάνουν στὴν ἐξο-
δο τῆς σπηλιάς στὴν παρα-
λία, στὴ βάσι ἐνὸς ἀπότο-
μου γκρεμοῦ. Ὁ Γιώργος
ποῦ θαδίζει πάντα μπροστὰ
μισιμαρώνει ξαφνικά. Ἀπὸ
τὸ μέρος τῆς θάλασσας φω-
νὲς φτάνουν στὰ αὐτιά του.
Φωνὲς Γερμανῶν!... Ἡ ἐ-
ξοδος τῆς σπηλιάς φρου-
ρεῖται!...

Τ Ε Λ Ο Σ

Ἀπαγορεύεται ἡ ἀναδημοσίευσις

Συγγραφεὺς: ΘΑΝΟΣ ΑΣΤΡΙΤΗΣ

Ο ΜΙΚΡΟΣ ΗΡΩΣ

Τὸ καλύτερο περιοδικὸ αὐτοτελῶν
περιπετειῶν πολέμου καὶ κατοχῆς,
κατασκοπείας καὶ δράσεως.

Ο ΜΙΚΡΟΣ ΗΡΩΣ

ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΟ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟ ΗΡΩΙΚΩΝ ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΩΝ

ΚΥΚΛΟΦΟΡΕΙ ΚΑΘΕ ΣΑΒΒΑΤΟ
(ΑΝΑΤΥΠΩΣΙΣ)

Έτος 7ον — Τόμος 42 — Άριθ. τεύχους 331 — Δραχ. 2
Γραφεία: Λέκκα 22 Άθήναι (125), Τηλέφωνον 228.983

Δημοσιογραφικός Δ)ντής: Σ. Άνεμοδουρας, Όδός Τιμακρέων-
τος 33. Οίκονομικός Δ)ντής: Γεώργ. Γεωργιάδης, Σφιγγός 38.
Προίσις, τυπογρ.: Α. Χατζηθεασίλειου, Τατασούλων 27, Ν. Σ μύρνη.
Έπιστολαί, έπιταγαί: Γεώργ. Γεωργιάδην, Λέκκα 22, Άθήναι.

Συνδρομαί έσωτερικοῦ:

Έτησίαι Δρχ. 100
Έξάμηνος » 55

Συνδρομαί έξωτερικοῦ:

Έτησίαι δολλάρια 4
Έξάμηνος » 2

Στό επόμενο τεύχος, τὸ 332, πὺ κυκλοφορεῖ τὴν ἐρ-
χόμενη εβδομάδα με τὸν τίτλο:

Ο ΗΛΙΟΣ ΔΙΑΛΥΕΙ ΤΟ ΣΥΝΝΕΦΟ

ἡ μονομαχία τοῦ Παιδιοῦ - Φάντασμα με τὸν Πράκτορα-
Σύννεφο φτάνει στὸ τέλος της, ἕνα τέλος έντελῶς ἀπροσ-
δόκητο καὶ συναρπαστικό! Τὸ τεύχος 332 εἶναι ἕνα τεύ-
χος πὺ πρέπει νὰ διαβαστῇ ἀπὸ ὅλους!

ΜΠΟΥ Ο ΓΥΙΟΣ ΤΟΥ ΤΑΡΖΑΝ

ΕΞΕΡΕΥΝΩΝΤΑΙ Ο ΜΠΟΥ ΜΑΖΙ ΜΕ ΤΟ
ΦΙΛΟ ΤΟΥ ΜΠΟΥΤΟ ΤΗΝ ΠΗΓΗ ΤΟΥ ΠΟ-
ΤΑΜΟΥ ΒΑΛΑ ΑΝΤΙΜΕΤΡΟΠΙΖΟΥΝ ΤΗΝ ΜΕΓΑ-
ΛΥΤΕΡΗ ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΑ ΤΟΥΣ.

ΣΕ ΛΙΓΟ...

ΧΕΪ ΜΠΟΥ ΝΥΤΤΑ!

ΕΙΝΑΙ ΠΥΓΜΑΙΟΙ
ΡΑΙ ΦΑΙΝΟΝΤΑΙ ΗΡΕΜΟΙ
ΠΑΜΕ ΣΤΗΝ ΟΧΘΗΝΑ
ΤΟΥΣ ΔΟΥΜΕ.

ΣΥΝΕΧΙΖΕΤΑΙ